

NEMIRNE STRUNE NEŽKE MLAKAR

29. decembra, ob praznovanju dnevu samostojnosti, smo v mali dvorani Kulturnega doma doživeli izjemen kulturni dogodek in prisostvovali predstavitvi drugega romana upokojene učiteljice Nežke Mlakar iz Šoštanja. Prvega z naslovom *Anči* je izdala leta 1979. Njeno drugo tiskano delo pa nosi naslov *Nemirne strune*. O izjemno občutljivo predstavljeni družinski sagi je spregovorila avtorica sama. Zgodba se dogaja v prvi polovici dvajsetega stoletja in prepleta ljubezen in družinsko življenje z zgodovinskimi dogodki tistega časa. V njej je najti mnogo življenjskih resnic, ki jih v veliki meri ponazarja tale avtoričin

stavek. *Dobrega se drži hudo, veselja se drži žalost, poguma strah, smeja se drži jok in zdravja bolezen. Ko je človek v tako visokih letih, kot sem jaz, brskaš po spominih in iščeš znane ulice, je ob predstavitvi izrazila svoje občutke ob pisanju gospa Mlakar.* Prijetno svečano in praznično vzdušje so popestrili zvoki ceter izpod prstov Marjana Marinška, pesmi v izvedbi Okteta TEŠ in misli organizatorke dogodka Majde Menih. Ob pomembnem kulturnem prispevku ožji in širši skupnosti je avtorici čestital tudi župan Milan Kopušar.

MiKo

Foto: MiKo

PRODAJNA MESTA LISTA:

- Blagovnica DOLINA, Šoštanj
- Delikatosa DOLINA, Kajuhova, Šoštanj
- Market TOPLICA, Topolšica
- Trgovina MARINA, Skorno
- Špecerija DOLINA, Kajuhova, Šoštanj

NAPOVEDNIK

stran 2

Potrditev mandata županu

Na osmi redni seji svet potrdil župana Milana Kopušarja

stran 2 in 4

Mali podjetniki naše občine

Nadaljujemo s predstavljanjem podjetnikov

stran 5

Memorial Bogdana Meniha

V Šoštanju igralci namiznega tenisa iz vse Slovenije

stran 7

Podtikanja motoristov

Zakaj je bil ustanovljen klub Moto veterani Šoštanj

O B Č I N E

Š O Š T A N J

PREŠERNA PESEM V ŠOŠTANJU

Glazba ne pozna meja. In prijateljske vezi, ki se tkejo s pesmijo, so najbolj trdne. To dokazuje tudi skupni projekt Mešanega pevskega zbora Svoboda iz Šoštanja in dveh glasbenih sestavov z Vrhniko, Mešanega pevskega zbora Mavrica in Komornega orkestra. V okviru novoletnega koncerta so pripravili bogat in pester program, s katerim so razveselili poslušalce v Brezovici, nato v dvorani Slovenske filharmonije v Ljubljani, malo kasneje na Vrhniki in končno preteklo soboto, 15. januarja, tudi v Šoštanju.

Predstavo so pevci v Kulturnem domu ponovili dvakrat. V dobri dve uri trajajočem programu so številni poslušalci (dvorana je bila obakrat nabito polna) uživali v bogastvu zvokov Komornega orkestra pod taktirko dirigenta Marka Fabianija in se navduševali nad obema, tudi združenima, pevskega zboroma. Vrhniške pevce vodi naša rojakinja Darinka Fabiani, šoštanjske pa Anka Jazbec. Izjemen aplavz so poželi solisti, med njimi pa je izstopala mlada študentka solopetja na akademiji v avstrijskem Gradcu Gordana Hleb.

Pevci Svobode so novo leto začeli aktivno, pa tudi za v prihodnje so zastavili zahteven načrt, v katerem je tudi snemanje nove kompaktne plošče.

ŠOŠTANJ V MESECU KULTURE

Ob kulturnem prazniku bodo v občini Šoštanj potekale številne prireditve, ki bodo zaokroževale mesec kulture v Šoštanju in okolici. Upamo, da boste v programu našli tudi nekaj zase in vas vabimo, da se udeležite naslednjih prireditev:

V soboto, 29. januarja, ob 19. uri bo koncert Pihalnega orkestra Zarja v prostorih Kulturnega doma Šoštanj.

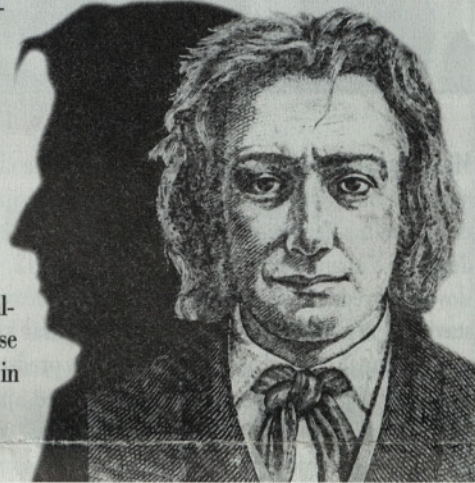
V soboto, 5. februarja, ob 18. bo v avli Kulturnega doma predstavitev projekta ureditve sprehajalne poti in okolice stolpa Pustega gradu. Svoje diplomsko delo na Fakulteti za arhitekturo bo predstavila Melita Ločnikar iz Šoštanju. Projekt bo na vpogled v teh prostorih še v naslednjih dneh.

Na slovenski kulturni praznik, 8. februarja, bo ob 18. uri v Kulturnem domu osrednja prireditve ob kulturnem prazniku.

Gre za predstavo uveljavljenih tolkalistov skupine STOP (slovenski tolkalski projekt). Projekt, ki je sodobno zasnovan (v njem se prepletajo glasba in slike), je bil povsod, kjer je bil predstavljen, zelo dobro sprejet, zlasti med mladimi.

17. februarja ob 18. uri bo v Mestni galeriji otvoritev pregledne razstave Otroški ustvarjalci občine Šoštanj. Predstavili se bodo mladi likovniki obeh šol in vrta.

Kulturni praznik bodo obeležili tudi po posameznih krajih.

POGOVOR

K DRUŽBI ZA VSE STAROSTI

Ob zaključku mednarodnega leta starejših

Obisk pri direktorici doma za varstvo odraslih, Heleni Imperl

Takšen je moto je izbrala svetovna organizacija, ko je leto 1999 proglašila za leto starejših. Ob zaključku tega leta so bile tudi po Sloveniji številne prireditve.

Znano je, da so patriarhalne družbe visoko cenile stare ljudi zaradi njihove modrosti in izkušnje, ki so se le ustno lahko prenašale na naslednje rodove. Z razvojem civilizacije, zlasti pa v zadnjih desetletjih z razvojem potrošniške družbe, pa so mediji in reklame polni poveljevanja mladosti, stari ljudje pa so kar nekako potisnjeni na obrobje. V zadnjem času se tudi na tem področju obrača na bolje, saj je odstotek starejših z višanjem starostne dobe vse večji. Starejši ljudje pa so tudi dalj časa aktivni in vitalni.

Oglasili smo se v Domu za varstvo odraslih v Velenju, da izvem, kako so to leto obeležili pri njih. Direktorica, gospa Helena Imperl, nam je prijazno postregla z nekaj številkami, nato pa opisala dejavnosti njihove ustanove v letu, posvečenem starejšim.

Začetki naše dejavnosti v Velenju segajo v leto 1958, ko je pričel delovati dom počitka v vili Herberstein. Zaradi neprimernih prostorov so nato stanovce preselili v Novo Celje. Maja 1976 je v Velenju pričel delovati nov dom za starejše, ki je v 23. letih doživel veliko širitev, posodobitev, tako dejavnosti kot prostorov. Sedanje potrebe pa že narekujejo iskanje novih zmogljivosti in izvajanje socialnega varstva v domačem okolju.

Kakšno je zanimanje za bivanje pri vas?

Kapaciteta našega doma je 195 postelj. V glavnem so to štiriposteljne sobe, imamo pa 20 enoposteljnih sob in 28 enoposteljnih sob z balkonom.

Zanimanje, lahko celo rečemo potrebe, so zares velike. Lani smo prejeli 289 prošenj za nastanitev. Najhuje je, ko vidiš, v kakšni stiski so ljudje. Morda so zboleli, morda postali nepokretni, svoji so v službi in jim ne morejo nuditi ustrezne oskrbe. Rad bi pomagal, a kaj, ko prostora ni. Najtežje mi je razlagati o čakalni dobi takim ljudem.

Ravno zato smo lani pričeli s poskusnim uvajanjem posebnega dnevnega varstva. To poteka tako, da osebo svoji pripeljejo v dom zjutraj, in jo pridejo popoldne iskat. Velik del dneva tako še vedno lahko preživi v družbi svojcev. V času, ko je v domu, pa ji nudijo oskrbo, hrano, počitek in razvedrilo. V ta namen je mestna občina domu dodelila poseben prostor, ki ga bodo še širili, ko bo urejeno lastništvo.

Večkrat ste omenili župane in občine, kako sodelujete?

Moram reči, da je sodelovanje z vsemi tremi občinami naše regije, zlasti pa z župani odlično. Imajo razumevanje za naše potrebe. Najbolj sodelujemo z gospodom Mehom, saj se nanj obrača največ občanov s svojimi težavami in problemi. Naj omenim, da smo lani dobili tudi laskavo priznanje - Zlati grb Mestne občine Velenje.

Koliko pa je pri vas oskrbovancev z našega konca?

Iz šoštanjske občine je pri nas okrog 25 oskrbovancev.

Omenili ste tudi pomankanje kadrov.

Čeprav se vsi zaposleni res razdajajo, so potrebe še vedno večje. Tečejo dogovori, da bi do leta 2003 pridobili v stavbi nad zdravstvenim domom še 58 mest in tako poskušali rešiti prostorsko in kadrovske stiske.

Sicer pa nam veliko pomagajo tudi prostovoljci, že dalj časa se pri nas izvajajo prek Zavoda za zaposlovanje programi javnih del, pomagat prihajajo študentje in dijaki, pa tudi posamezni odrasli, vsak po svojih močeh. Naj na tem mestu omenim gospo Majdo Menih, ki že veliko let prihaja v naš dom in lahko rečem, da je močna povezovalna med domom in Šoštanjem.

Pri nas opravlja službeno kadrovskega roka v civilni službi tudi sedem fantov, katerih pomoč je nenadomesljiva. Da bi se jim malo oddolžili in ker pri takem načinu službenega roka ni svečane zaobljube, za njih in njihove svoje prirejamo majhno slovesnost ob vsaki menjavni generaciji. Zelo podpiramo druženje starejših ljudi z mlajšimi. Stari ljudje potrebujejo koga, ki jim prisluzne, potrebujejo vedrino, ki jo v domsko življenje vnašajo mladi ljudje.

Šte se na mednarodno leto starejših posebej pripravljate?

Že na začetku leta smo si naredili program, ki smo ga izvajali poleg stalnih dejavnosti v domu. Imamo več skupin za samopomoč, kjer se starejši družijo in drug drugemu pomagajo. Imamo skupino za sladkorne bolnike, večkrat dobimo strokovne predavatelje, da oskrbovance seznanjajo z novostmi na tem področju. Imamo biblično skupino, dramsko skupino, pevski zbor, ki sodeluje tudi na prireditvah izven doma. Pripravili smo koncert, razstavo ročnih del, ki jih naši varovanci naredijo na delovni terapiji. Imamo tudi sekcijo oseb, ki jih je prizadela starostna demenca. Seveda je druženje v teh skupinah popolnoma prostovoljno.

Lani smo priredili proslavo ob kulturnem prazniku, Valentinovem, šli smo na izlet, v juniju smo imeli teden, posvečen starejšim. Lahko rečem, da je bilo skozi vse leto toliko dejavnosti, da jih težko naštejemo. Praznovali smo pusta, odprli novo rusko kegljišče, še vedno si na hodniku lahko ogledate razstavo o dejavnostih v domu. Tudi v času dopustov nismo počivali. Še posebej smo bili dejavni v septembru in oktobru, ko so bili pri nas 5. dnevi socialne zbornice. Na koncu leta člani društva invalidov za stanovce doma priredijo miklavževanje, organizirali smo srečanje prostovoljcev, silvestrovanje. Za zaposlene imamo urejeno izobraževanje z raznimi predavanji in seminarji. V letu 1999 pa smo ustanovili pevski zbor zaposlenih.

Kako pa naprej?

Naj povem, da z zaključkom leta starejših za nas ni konec prizadevanj, nasprotno, to leto je bilo spodbuda za še boljše delovanje vnaprej!

Gospa Helena o težavah in uspehih Doma govori tako navdušeno in iz srca, da te kar potegne, da bi tudi sam pomagal. Na koncu obiska smo ji zazeleli še uspešno delo in obljubili, da dom za varstvo odraslih še obiščemo.

Marija Lebar

POTRDITEV MANDATA NOVOIZVOLJENEMU ŽUPANU

8. redna seja sveta Občine Šoštanj

28. decembra 1999 so se šoštanjski svetniki zbrali na 8. redni seji, ki si jo velja zapomniti. Zadnja seja v tem letu je bila vsebinsko bolj praznično in slovesno naravnava, saj so na njej potrdili mandat novo izvoljenemu županu Milanu Kopusarju, nato pa še mandat svetnice kandidatki LDS Erni Obšteter. Kljub temu so se svetniki posvetili z enako vneto vsem preostalim predlaganim točkam dnevnega reda.

Zanimiv začetek seje so pripravili taborniki odreda Pusti grad, ki so prinesli betlehemsko lučko miru v prostore sejne sobe. Gesta, ki ni bila namenjena sama sebi, temveč tudi v premislek.

Potrditev mandata županu in slovesna zaprisega

Foto: Mišo

Milan Kopusar je bil izvoljen za novega župana občine Šoštanj v drugem krogu nadomestnih volitev 12. 12. 1999. Volilna komisija pod vodstvom Anice Zajc je na morebitne pritožbe na volitve počakala 15 dni, zato je bil uradni prevzem dolžnosti župana opravljen šele na seji 28. 12. Podžupan Marjan Jakob je slovesno predal dolžnosti župana, ki jo je začasno opravljal. V svojem predstavitvenem govoru se je župan Milan Kopusar zahvalil vsem, ki so ga podprli in mu zaupali svoj glas, na kratko pa je predstavil tudi svoj program. Med drugim je dejal, da se zaveda nalog, ki so pred njim in odgovornosti in teže zastavljenih ciljev. Dokončati želi začete investicije in nadaljevati zastavljene programe. Več pristojnosti želi dati krajevnim skupnostim ter umakniti postopke, ki so bili v preteklosti sproženi za ukinitve le-teh. Predlog statuta želi čim prej uvrstiti na dnevi red seje svetnikov ter ga uskladiti z ostalimi zakoni. Gojiti namerava dobre odnose s sosednimi občinami ter občino Šoštanj dostojno zastopati na državni ravni. Trudil se bo za stalen stik z vlado Republike Slovenije ter vabiti v našo občino najrazličnejše strokovnjake, ki bi pripomogli k razvoju gospodarstva. Opraviti namerava razgovore s predstavniki gospodarstva v občini in poiskati skupne rešitve in cilje. Javnost ima pravico do informacije, zato bo odprt za medije. Ni mu cilj trdna koalicija, temveč bo iskal partnerje za izvedbo posameznih programov. Čaka me trdo in pošteno delo, zato vamim vse, da se mi pridružijo, je na koncu poudaril.

Zapisnik 7. seje
Zapisnik 7. redne seje je bil potrjen s pripombo svetnika Rezmana, ki pričakuje pisni odgovor na svoj dopis upravi in želi magnetogram sedme seje.

Potrditev mandata kandidatke LDS za članico občinskega sveta
Na predlog KMMVI so svetniki potrdili naslednjo kandidatko z liste LDS (Milanu Kopusarju je z izvolitvijo za župana funkcija svetnika prenehala) Erno Obšteter. Iz vrst SDS in SKD so bile sicer pripombe na postopek, vendar je Zajčeva obrazložila spremembe volilnega zakona, tako da je bila lahko potrditev izpeljana že na tej seji.

Nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča
Glede na predloženo gradivo in po obrazložitvi Sonje Novak, na občini pristojne za gospodarske dejavnosti, je bila točka obravnavana in sprejet sklep o vrednosti točke za izračun nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča na območju občine Šoštanj za leto 2000. Vrednost točke znaša za gospodarstvo 0,05207 SIT, za površine deponij, odlagališč in kamnolomov 0,06495 SIT in za gospodinjstva in družbene dejavnosti 0,03312 SIT.

Ustanovitev javnega zavoda za pospeševanje turizma
Okrog ustanovitve javnega zavoda Lokalna turistična organizacija ŠPC - Šaleški promocijski center so se šoštanjski svetniki že odločili. Tokrat je šlo je za nekaj popravkov, ker je sodišče zavrnilo predlagano obliko. Po obrazložitvi Božidarke Vrabič je bil odlok sprejet.

Pristop občine Šoštanj v Zgornjesavinjski podjetniški center
Po predstavitvi Vrabičeve so podali zanimive predloge Rezman, Cesar in župan. Menijo, da bi morala občina Šoštanj takšnemu centru ponuditi prostor za sedež in da bi lahko kakšno besedo rekla tudi komisija za drobno gospodarstvo.

Obvestilo o financiranju
je podala Vrabičeva, skupaj s pojasnilom, da je bil Zakon, kakor tudi njegove spremembe, objavljen v Uradnem listu. Na pripombo Rezmana o tem, zakaj ni pripravljena rebalansa proračuna, je pojasnila, da se odločili, da te stvari prepuščajo novemu županu.

Še nekaj pobud
Štefan Szabo je predlagal spremembo imena ulice Lole Ribarja v Vošnjakovo. Komisija za poimenovanje ulic naj bi se ponovno formirala.
Peter Rezman je ponovno predlagal, da bi se prejšnjemu svetu, ki je oral ledino, dalo darilo v obliki knjige Mesto Šoštanj ter zahteval poročilo o tem, koliko denarja je bilo porabljenega za gozdne ceste.
Anton Skornšek pa je zahteval odgovor glede sredstev, ki so bila porabljenega za sanacijo plazu v Skornem.

Mišo

MALO GOSPODARSTVO

PRIDNOST IN VZTRAJNOST OHRANJATA ČEVLJARSKO OBRT

Nadaljevanje tradicije v družinskem podjetju Irman

V letošnjem letu, točneje 15. junija, bo čevljarstvo Irman v Šoštanju praznovalo 15-letnico, kar je posle prevzel od očeta Antona sin Miran. Začetki pa segajo seveda veliko bolj nazaj.

Anton Irman, sicer doma iz Šmartnega ob Paki, se je po končanem uku za čevljarja zaposlil najprej v šmarški Oljki, v prodajalni obutve, nato pa v Obutvi Čelje, kjer je bil obratovodja. Ker iz zdravstvenih razlogov ni smel biti več toliko na nogah, je v Petrovčah od prijatelja, ki je šel v pokoj, najel čevljarstvo delavnico. Leta 1973 pa je najel prostor v Šoštanju in sicer v prostoru, kjer je zdaj gostilna Cigler.

Čeprav so bili to časi, ko oblast obrtnikom ni bila preveč naklonjena, je imel gospod Irman vedno polne roke dela - ne samo popravila, tudi nove čevlje po meri je izdeloval. Pozneje je imel delavnico v prostorih, kjer domuje vrtec. Starejši Šoštanjčani se bodo spomnili, da je hiša, v kateri je sedaj Irmanov lokal, pripadala družini Malovrh - znanim fotografom. Gospod Irman je hišo najprej najel, nato pa leta 1983 odkupil in jo obnovil. Leta 1985 je Anton odšel v pokoj in posle je prevzel sin Miran, ki se je čevljarskega poklica izučil v Kranju in Ljubljani. Družinsko tradicijo nadaljuje tudi predstavnik tretje generacije družine Irman - Uroš, ki ima poklic čevljarskega tehnika. Miran Irman je hišo na novo zgradil in delavnico razširil še s programom izdelovanja zaščitnih sredstev, odprli pa so tudi trgovino, kjer ponujajo velik izbor obutve, športna oblačila, nekaj galanterije in zaščitnih sredstev. Gospod Anton še vedno pride v svojo delavnico in popravi kak čevlj. Tega ni več veliko, vsak raje kupi nove čevlje. Je pač tako kot posoda, stare obrti izumirajo! ugotavlja gospod Anton.

Miran Irman pravi, da s plasmajem in prodajo zaščitnih sredstev nimajo težav. Večinoma

proizvajajo za znane kupce. Tudi promet v trgovini je kar soliden. Seveda pa se mora za to truditi cela družina. Da je to pravo družinsko podjetje, potrjuje tudi žena Ivanka, ki je ena od skupaj 10 zaposlenih. Vmes so bila tudi krizna obdobja, toda s pridnostjo in vztrajnostjo se da marsikaj doseči! pravi Miran.

Letošnji jubilej bodo praznovali kar delovno, so nam povedali. Če hodite v Šoštanju po trgu, pa se oglasite pri njih, prijazno vam bodo postregli!

Marija Lebar

Foto: M. Lebar

MEHKO KOT GLINA

Igor Bahor zna vrteti lončarko vreteno

Ko je v temni davni človek spoznal uporabo ognja za pripravo hrane, se je pojavila tudi potreba po primernem posodju. Kmalu je poleg lesa, kamnov in skoraj za svojo posodo pričel uporabljati glino. Tako sodi lončarstvo gotovo med najstarejše ročne spretnosti. Ta umetnostna obrt je do danes ohranila svoj čar in še vedno se najde kdo, ki se z njo ukvarja.

Keramika ima nekaj starinskih nadih in nas povezuje z našo preteklostjo in ob enem z naravo, saj je surovina naravna. Lončarski izdelki so še vedno primerni za uporabo, zlasti pa so uporabni kot darilo ali okras našega doma.

Vse to je čutil tudi g. Igor Bahor, sicer po poklicu elektrotehnik, ko je med služenjem vojaškega roka v Vrhu imel priložnost opazovati lončarja pri delu. Odsel je v Beograd, kjer je spoznal kiparja, ki je izdeloval tudi nakit iz keramike. Pri njem se je veliko naučil. Navdušil se je za lončarstvo in se ponudil v uk lončarju g. Mencigerju, ki ga je srečal v Ljubljani na tržnici.

Z etnologi je prehodil Štajersko, Dolenjsko, Prekmurje in se učil, saj ima vsaka pokrajina pri obdelavi glin svoje posebnosti. To ga je spodbudilo, da je želel spoznati razne postopke obdelave tudi drugod po svetu. Tako je odšel v ZDA v Baltimore, kjer je obiskoval keramični center, od tam pa se je odpravil v Kanado. Spet se je vrnil v ZDA in v mestu Santa Fe spoznaval, kako glino oblikujejo Indijanci - še vedno na prastar način.

Zlasti te izkušnje so mu prišle prav, ko se je vrnil domov. Obiskoval je delavnico za neolitsko keramiko, kjer so s povsem preprostimi postopki oblikovali glinene izdelke. To znanje je potrebno pri raznih arheoloških izkopavanjih, ko pridejo znanstvenikom na pomoč izkušeni lončarji, ki lahko iz majhne keramične črepinje določijo, kateri del izdelka je to in kakšen je izdelek izgledal, ko je bil še cel.

G. Bahor se je odločil, da bo lončarstvo njegov poklic in pred šestimi leti si je v zdraviliškem parku v Topolšici uredil delavnico in prodajalno. Velikokrat ga obiščejo razni hotelski gostje, katerim ponuja svoje izdelke. V poštev pridejo seveda manjši izdelki, zlasti spominki, ki ne obremenijo preveč gostove prtljage. Sicer pa veliko dela po naročilu. Ko smo ga obiskali, je pravkar izdeloval senčnike za luči za gostinski lokal. Pri delu mu je »pomagal« lep tigrast maček, ki se vedno zadržuje v delavnici.

Igor pravi, da lončarstvo izumira, lončarska vretena vrtijo večinoma le še starejši ljudje. Saj obogateti pri tem delu ni mogoče. Znano je, kakšne so plačilne navade pri nas. Njega pa osnovni materiali veliko stanejo. Gline kupuje pri uvozniku, ki jo dobiva iz Nemčije. Drage pa so tudi barve in glazure.

V jeseni je potekal v njegovi delavnici tečaj keramičarstva, ki ga že več let prireja šola za tretje življenjsko obdobje iz Velenja. Na velenjskem gradu pa so organizirali razstavo z natečajem za značilen spominek iz naše doline, na kateri je imel g. Bahor tudi nekaj svojih izdelkov.

Če se boste mudili v Topolšici, si sami lahko ogledate lične izdelke, ki so prišli izpod njegovih spretnih rok.

Marija Lebar

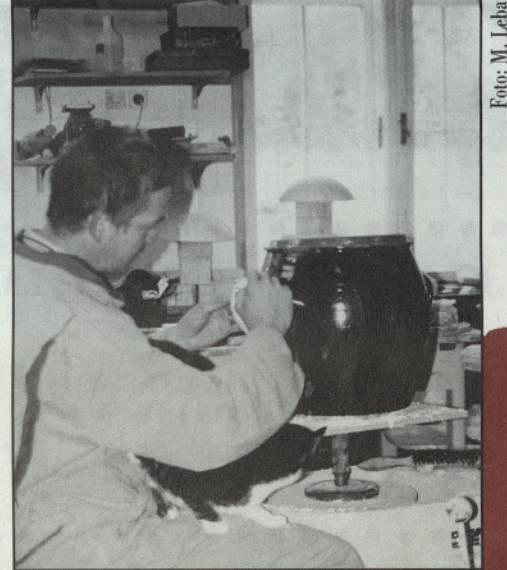

Foto: M. Lebar

Policijska Pisarna ŠOŠTANJ

Modro bela kronika Nasvet

Vlom v stanovanjsko hišo v Topolšici
Dne 3. 1. 2000 je na Policijsko postajo Velenje poklical M. S. iz Topolšice in povedal, da je bil čez praznike odsoten, danes pa se je vrnil domov in ugotovil, da mu je neznanec vlomil v stanovanjsko hišo in odtujil televizor. V zvezi s tem kaznivim dejanjem policisti še zbirajo obvestila.

Kršitev javnega reda in miru
Dne 1. 1. 2000 ob 21.18 uri je na Policijsko postajo Velenje poklical J. F. iz Raven pri Šoštanju in povedal, da v stanovanju razbija njegov oče. Policisti so na kraju ugotovili, da je javni red in mir kršil I. F., zoper katerega je bil podan predlog sodniku za prekrške.

Pretep pred lokalom
Dne 7. 1. 2000 v večernih urah je dežurni Policijske postaje Velenje sprejel obvestilo, da se pred lokalom Terano pretepa več oseb. Na kraj so odšli policisti, ki so ugotovili, da se je pred lokalom pretevalo pet oseb. Pri tem je M. H. iz Šoštanja zadobil telesne poškodbe. Zoper kršitelje je bil napisan predlog sodniku za prekrške.

Preiskava ropa v Ravnah
Še vedno je v fazi preiskave rop, ki se je zgodil 11. 1. 2000 v Ravnah pri Šoštanju. Dva neznanca moška sta okrog 13. ure vdrla v hišo Jožeta V., ga napadla, zvezala in oropala. Pri tem sta odnesla večjo količino denarja. Moška sta stara okrog dvajset let in po izjavah govorita v domačem narečju. Policija še zbira informacije.

Preventivna akcija stopimo iz teme
Občane seznanjamo, da poteka akcija STOPIMO IZ TEME, katere poglobilni cilj je večja vidnost v prometu. Predvsem je namenjena pešcem, katerim svetujemo, da ob zmanjšani vidljivosti (mrak, megla, močan dež, sneženje in nočni čas), uporabljajo odsevna telesa pri hoji izven naselja. V naselju pa predlagamo, da ta odsevna telesa nosijo otroci in starejše osebe. Poleg odsevnih teles predlagamo, da so predvsem otroci oblečeni v svetlejša in dobro vidna oblačila. Z upoštevanjem teh nasvetov bodo občani bistveno pripomogli k zmanjšanju prometnih nezgod z udeležbo pešcev.

DOGODKI

DOBRODELNA AKCIJA NA OŠ BIBA ROECK

Ob dnevu odprtih vrat smo se učenci 7. c razreda skupaj z razredničarko in pedagoginjo odločili, da organiziramo dobrodelno akcijo. Naš cilj je bil, da bi zbrali čim več daril za otroke iz doma Malči Beličeve v Ljubljani. V tem domu stanujeta tudi dve deklici,

ki sta lansko leto obiskovali našo šolo. Akcijo smo začeli že v novembru, ko smo po vseh razredih predstavljali naše načrte. Učenci so prinašali igrače, šolske potrebščine, knjige, sladkarije in športne rekvizite. Odločili smo se, da vsakemu otroku zavijemo darilo in mu napišemo prijazno voščilo. Ovojni papir in nekaj šolskih potrebščin sta nam prijazno podarili papirnica Pero in cvetličarna Barbi, za kar se jima še enkrat lepo zahvaljujemo. Na dnevu odprtih vrat smo vsa zbrana darila zavili in napisali voščila. Med božičnimi počitnicami nas je gospod Ovčjak kot sponzor peljal v Ljubljano, da smo darila izročili otrokom. Izvedeli smo veliko zanimivih in poučnih stvari, kako je organizirano življenje v takšnih skupnostih. Ob koncu akcije smo bili vsi zadovoljni, ker smo naredili dobro delo in dokazali, da tudi z malim darilom naredimo veliko veselje. Še enkrat HVALA vsem, ki ste pripomogli, da smo zbrali toliko daril. Upamo, da to ni bila naša zadnja dobrodelna akcija.

Učenci 7. c razreda
Tatjana Štancar, razredničarka
Jelka Peterlin, pedagoginja

GABERKE V LETO 2000

Zadnji dan v letu 1999 je bil zelo mrzel in takšna je bila tudi noč. Nizke temperature pa niso ovirale gabrških mladincev. Zbrali so se na igrišču in ga v uri pred nastopom novega leta razsvetljevali s petardami in raketami. Da jih ne bi preveč zeblo, so se greti z zakuhanim vinom. Malo pred polnočjo pa smo se jim pridružili še drugi in prisostvovali čudovitemu ognjemetu, ki ga je prispeval Peter Radikovič. Ob pogledu na vse te

čudovite krasote sem bila tako očarana, da sem pozabila, da imam v roki fotoaparata. Voščili smo si novo leto, kmalu pa se je na igrišču zbralo še več ljudi. Prišli so tisti, ki so polnoč počakali doma, zdaj pa so zaželeli stisniti roko sosedom. Veselo je bilo tudi v gostišču Križnik. Ob zvokih dveh muzikantov so ljudje tudi zaplesali. Prišel je lahko vsak, ker ni bilo rezervacij.

M. L.

PRIŠLI SO TRIJE KRALJI

Po adventu, božiču in novem letu, so nas 6. januarja obiskali tudi trije kralji. Dan svetih treh kraljev imenujemo pri nas in še kje tretji božič, večer pred njim pa tretji sveti večer. Ob mraku kristjani pokadijo svoje domove s kadilom, na vrata pa s kredo napišejo letnico in prve črke imen kraljev. S tem na nek način obeležijo eno izmed treh razglašenj Gospoda in sicer poklonitev modrih z Vzhoda. Da so bili trije, je sklepati iz treh darov, kako pa jim je bilo pravzaprav ime, se točno ne ve. Pri nas jih imenujemo Miha, Gašper in Boltežar, ki so domača imena za Melchior, Gaspar

in Baltazar. S tremi kralji je pri nas povezanih kar nekaj običajev. Na mizi je čudodelni božični kruh, od katerega dobi delež tudi živina, ponekod gorijo v hiši na večer tri luči, za vsakega kralja po ena. V Beli Krajini se imenujejo kraljitarji in nosijo zlate krone. Tudi v naših krajih se ohranja običaj, ko trije kralji na predvečer praznika obiščejo domačije, svoj obisk pospremiijo s pesmijo ter nad vrata napišejo letnico in črke G + M + B, ki prinašajo blagostanje v hišo.

MiKo

VEČNI PETELINČKI IN KOKOŠKE

Valentin Heindl, oče številnih petelinčkov od Lojtrce domačih do Osine podoknice

Veliko petelinčkov se je nabralo. Takšnih in drugačnih, ki so se oblikovali pod spretnimi prsti Valentina Heindla iz Metleč pri Šoštanju v sedemnajstih letih, odkar je po nekem čudnem navdihu naredil prvega. Dosti časa presedi Zdravko, kakor ga kličejo prijatelji, v kletnem prostoru, velikem tri kvadratne metre in neutrudno rezbari. Pa čas sploh ni pomemben. Z veliko veselja in energije ter domiselnosti izdeluje majhne lesene spominke. Sklonjen nad nastajajočim izdelkom ljubeče zarezhe v mehak lipov les in reče: Tale bo spet za Osino podoknico.

Pogovor z gospodom Heindlom je prav poseben užitek. Nič ni narejenosti, nič sprenevedanja, sama domačnost in prijaznost veje iz njega in njegovega pripovedovanja. Preden je začel z izdelovanjem lesenih petelinčkov, ki so prek Lojtrce domačih, Marjanca, Video meha, Osine podoknice in še številnih drugih prireditev postali znani širom Slovenije, se ni ukvarjal z ročnimi deli. Njegov prvi petelinček, izdelan ob poslušanju takrat še Šimekove Lojtrce domačih, je bil temu primeren. Za stran vreči, pravi Zdravko. Ampak nastal je in ideja je bila rojena. Tako za vzorec ga je pokazal Vinku Šimeku, ki ni okleval in je petelinčka, figurico iz lipovega lesa, vključil v svojo oddajo kot nagrado.

In začelo se je. Velik ljubitelj narodne glasbe in zaveden Štajerec je s svojimi petelinčki osvojil slovenski prostor. Ne po trgovinah, to ni zanj. Na prireditvah, ki jih preveva narodnozabavna glasba, slovenska folklor in vse, kar mu je domače in ljubo, je začel širiti svoje izdelke med ljudi. Tako kot se spodobi, v narodni noši in s klobukom na glavi. Pred trinajstimi leti pridružil Nedeljskemu in Osini podoknici. "Prišutil", pravi in se zasmije, saj se dobro zaveda, da je dobesedno maskota Podoknic. Oče zaljubljenega petelinčka in njegove kokoške, ga imenujejo, ali pa kar Petelinček. S Francem Pestotnikom, znanim podokničarjem in ekipo Nedeljskega je

obiskal kraje širom Slovenije, spoznaval običaje, navade in razveseljeval ljudi. Na več kot sto podoknicah je bil in se tudi sam izkazal kot soorganizator petih; štiri od teh so bile v domačih krajih: Šmartnem ob Paki, Zavodnjah, Šoštanju in zadnja v tem tisočletju v Skornem pri Šoštanju.

Ideja za oblikovanje figuric mu ne zmanjka; če izdeluje petelinčka za gasilca, mu prida ročnik, če za glasbenika, instrument ali mikrofona, za košarkarja Dušana Hauptmana petelinčka s košarkarsko žogo in košem. Največji izdelan petelin je meril v višino 127 centimetrov in zdaj krasi Valencijev gasilski muzej v Velenju. Tudi Janez Podobnik ga je dobil, pa Janez Janša in še mnogi drugi. Tof se je o tehniki izdelovanja hotel prepričati in Zdravko ga je moral izdelati vprico njega. Ko gledaš Zdravka, kako sproščeno in ljubeče obrača kos lipovega lesa v rokah in oblikuje telo, kako žena Slavica, ki mu je neutrudna pomočnica in najboljši kritik, potem pobarva greben, in doda še kakšno malenkost, je o ceni težko povprašati. Pa kljub temu vem, da je simbolična. Zato se okrog tega ne pogovarjava. Pogovarjava se raje o drugih lepih stvareh, ki jih gospod Heindl počne. Znan je po dobrih idejah, ki jih uveljavlja v Turistično olepševalnem društvu Šoštanj, kjer je podpredsednik. Ideja o jajčnih lupinah, preurejenih v sveče, ki ob prazniku luči plavajo na Družmirskem jezeru, je že ena izmed njegovih, pa tudi tista o dvigu adventnih venčkov nad Trg bratov Mravljak je nastala v sodelovanju s prijateljem Rajkom Zaleznikom.

Srečujemo ga tudi v oddajah Alpski večer, Boš videl, kaj dela Dolenje... in še in še. Zadnje čase spremlja narodnozabavne ansamble na njihovih prireditvah in sodeluje na promocijah kaset. Robert Goličnik ga je v Vinski gori konec novembra presenetil z njemu posvečeno pesmijo. Ob tej priliki je tudi Zdravko ostal brez besed, čeprav bi se rad iskreno zahvalil prijatelju Rajku, članom turističnega društva in seveda tudi ansamblu Goličnik.

Kjerkoli se pojavi, si ga dobro zapomnijo in se ga spominjajo. In seveda vedno znova in znova vabijo. In Zdravko in njegov petelinček sta povsod zraven, kjer je veselje, pesem in so dobri ljudje.

MiKo

VPOGLEDNA TOLARSKA SREDSTVA

Za lažjo odločitev pri izbiri banke, ki bo vodila vaš račun po reformi plačilnega sistema, (prvi računi naj bi prešli na banke predvidoma v februarju 2000) vas želimo seznaniti z našo

Ponudbo za vodenje vpoglednih tolarških sredstev.

Omenjena sredstva vodimo na podlagi pogodbe s pravno osebo ob:

- samodejnem vključevanju salda iz žiro računa pri Agenciji za plačilni promet
- vpogledna tolarška sredstva se obrestujejo v višini 1 % letno. Obresti se obračunavajo na konformni način in se plačujejo mesečno.

Za dodatne informacije nas pokličite na telefon 899 53 33.

banka velenje

Banka Velenje d.d., Velenje,
bančna skupina Nove Ljubljanske banke

SKUPAJ V NOVO LETO NA TRGU V ŠOŠTANJU

silvestrovanju na prostem se v Šoštanju skoraj ni govorilo. Zadnji hip je padla odločitev, da lahko skočimo v novo leto skupaj na trgu pred občino. Vendar se odziva ni dalo predvideti. Ni jih bilo dosti, vendar so ljudje prihajali na trg od 23.30 dalje in se zbirali ob posrečeno postavljenih sodih, v katerih je gorelo in se je toplota bodla s strupenim mrazom. Manjkalo ni obveznih raket in petard, vendar niso bile moteče, temveč so prispevale k vzdušju. Za gostinsko ponudbo je poskrbel neutrudni Milan Goršek s svojo ekipo. Trije mladi fantje, Luka

Goršek, Dejan Obšteter in Toni Koželjnik so se z od mraza odreveneli prsti trudili na tipkah frajtonaric. Župan Milan Kopusar je po polnoči spregovoril zbranim in naravnal svoj govor v smislu malih korakov, malih in drobnih stvari, ki vendar sestavljajo celoto. Ena takšnih je bilo skupno silvestrovo, je bilo druženje v poznih urah, na pragu novega časa, novega tisočletja. In če si pomotoma zaželel srečno popolnemu neznanecu, prav gotovo nisi naredil nobene škode.

MiKo

Gorele so lučke za mir

organizaciji odreda Pusti grad je v decembru k nam prineslo Luč miru iz Maribora petnajst tabornikov. Z njo so prinesli v Šoštanj simbol miru. V želji, da prenesejo Luč miru v čim več domov, so jo nato delili v Šoštanju pred občino, v Lokovici, Ravnah, Gaberkah in Lajšah ter obiskali tudi sejo sveta Občine Šoštanj. Lepa gesta tabornikov ne bi smela ostati neopažena, saj je Luč miru širšega socialnega značaja. Akcija Luč miru sprva ni

bila mednarodnega značaja. Rodila se je v Avstriji 1986. leta in ker je božič v Avstriji sinonim za mir, ga je avstrijska nacionalna televizija izbrala za dan Luči miru. Lučko vsako leto prižge v Betlehemu naključno izbran otrok, od tam pa se prenese v cerkev na Dunaju. Od tam jo prenašajo naprej. Lučko miru poleg skavtov prenašajo tudi organizacije, kot so RK in železniška podjetja, razširjena pa je tudi na Češko, Poljsko, Madžarsko in še kam.

M. K.

Foto: MiKo

NAŠI OBČANJ

SMRTI

V času od 20.1.2. 1999 do 17.1.2000 so umrli:

- Antonija VERDEV, Topolšica 188 a
- Francišek BOŽIČ, Lokovica 122
- Marija JELEN, Lokovica 45
- Bruno GOROGRANC, Metleče 48
- Alojzij KOLAR, Lokovica 29
- Marija VACUN, Bele Vode 12

MALA FRAJLICA

Vsem ljubiteljem ansambla Mlade frajle sporočamo, da je ansambel dobil novo članico. Nataša Skornšek iz Skornega je v lanskem decembru

postala mamica mali Tjaši, ki je privekala na svet z dobrimi tremi kilogrami.

Nataša je svojo glasbeno kariero začasno zamenjala s še bolj odgovorno kariero mame. Trenutno je njena največja skrb, če je Tjaša sita, suha in če mirno diha. Vendar Nataša ne misli zapustiti ansambla in obeta vrnitev najkasneje v poletnih mesecih. Mlade frajle bodo svoje občudovalce letos razveselile že z drugo kaseto, česar pa ne gre zamuditi. Kako ji bo uspevalo uskladiti družino in ansambel, je njena stvar, računa pa na pomoč očka Matjaža in staršev. Sicer se pa že zdaj vsi borijo za naklonjenost

Foto: MIKO

mlade frajlice, kar ta že pridno izkorišča. Nova sreča in veselje torej; in novo življenje za mlado Natašo.

M.K.

BOŽIČNO NOVOLETNI KONCERT

Naj toplina in iskrenost besed osrečujeta vse leto

Da, veliko topline in veliko iskrenosti je bilo čutiti na božično novoletnem koncertu v dvorani Kulturnega doma na večer 23. decembra. Zadnji božič v tem tisočletju je minil in če je verjeti vsem željam po miru, ljubezni in prijateljstvu, potem bo drugo tisočletje lepše, bolj pozitivno, bolj človeka vredno.

In če takšen koncert, kot je bil božično novoletni v organizaciji MePZ Svoboda kaj pripomore k lepši naravnosti človekovega duha, bolj pristrčnemu odnosu do soljudi in vsega živega, potem je koncert presegel praznične okvire in si ga lahko priredi

vsak sam, ob vsaki priliki. V sebi.

Samo prislunhiti je treba. Sebi in drugim. Tako kot so poslušalci v dvorani Kulturnega doma prislunhili MePZ Društva upokojencev Šoštanj, Šaleškemu oktetu, učencem glasbene šole, oktetu TEŠ, Pihalnemu orkestru Zarja z mažoretami in seveda MePZ Svoboda. Pevcem MePZ Svoboda je uspelo v praznino med posameznimi točkami vnesti krajše recitacije in pristrčne zgodbe, katerih besedam si lahko prislunhil in se zamislil. In morda poskušal ponoviti stavek, ki ga je spregovoril eden izmed nastopajočih... *Mislím, da imam nocoj rad vse ljudi...*

Večer, ki ne bi smel miniti brez vas.

M. K.

DAN SAMOSTOJNOSTI V CERKVI

26. decembra je Kulturnica Gaberke organizirala nastop okteta Termoelektrarne Šoštanj. Zapel je v gaberški cerkvi po maši.

Najprej je bila maša, ki je poudarjala pomen družine, vodil pa jo je dekan Jože Pribožič. Mojca Krajnc in Tina Vrhovnik sta v dveh delih zelo lepo prebrali čudovito zgodbo, ki opisuje, kako je Abraham, ki je bil brez otrok, zaupal v Boga in njegovo moč, da mu je ta uresničil željo in je njegova žena rodila zdravega otroka.

Takoj po maši je nastopil oktet. Peveci so svoje pesmi razdelili v dva dela. Najprej so bile božične pesmi v tujem jeziku, v drugem delu pa v slovensčini.

Marsikoga so odpete pesmi ganile do solz in lahko je žal vsem, ki so cerkev zapustili predčasno. Maše se je udeležil tudi župan Milan Kopušar s svojo družino.

Foto: M. L.

M. L.

Knjižni kotichek

PRAVILA O ČLANSTVU IN IZPOSJOJI KNJIG

Kar krepko smo že zakorakali v leto 2000. Upam, da ste vstop v novo leto lepo preživeli. No, v knjižnici smo se odločili, da z novim letom pridemo na sistem izposoje Cobiss. Prav zato naj vas na kratko seznanim z nekaterimi novostmi, ki so zapisane v našem pravilniku.

Začnimo z vpisom! Ob vpisu naj bi novi član predložil uradni dokument s fotografijo. Član dobi člansko izkaznico, ki jo uporablja kot dokazilo za svoje članstvo. Ob vpisu poravnava tudi članarino, ki znaša za zaposlene 1.800 SIT, za vse druge pa 1000 SIT. Članstvo velja eno leto, od dneva včlanitve in se obnovi vsako leto s poravnavo članarine. Izgubo izkaznice je treba sporočiti knjižnici takoj, ko je to mogoče. Pogrešana izkaznica se briše iz evidence, član pa dobi novo. Stroške nove izkaznice krije član sam. Plačila članarine je oproščen tretji oziroma četrti otrok v družini.

Član ima pravico do uporabe gradiva, ki je v knjižnici in do drugih knjižničnih storitev. To so informacije v pisni ali ustni obliki, uporaba računalnika, če je le ta dostopen bralcem itd. Član je dolžan knjižnici sporočiti tudi spremembo naslova oziroma priimka.

Kako poteka izposoja? Člani si lahko izposojajo gradivo, ki je na voljo v knjižnici. Večino gradiva si je mogoče izposoditi za 21 dni. Izjema pri izposoji gradiva je obvezno čtivo (domače branje in bralna značka), kjer je rok izposoje omejen na 14 dni. Izposojeno gradivo je mogoče enkrat tudi podaljšati, razen gradiva, ki sodi v sklop obveznega čtiva. Podaljšanje je mogoče osebno ali po telefonu. Vendar vedno pred iztekom izposojenega roka. Člani oddelkov v Šoštanju in Šmartnem ob Paki si lahko izposojajo tudi v Velenju in obratno.

V primeru, da član ne vrne pravočasno izposojeno gradivo, knjižnica zaračuna dnevno zamudnino, ki znaša 10 SIT dnevno na enoto gradiva oziroma knjigo. Če gradivo po 10 dneh še vedno ni vrnjeno mu knjižnica pošlje prvi opomin, za katerega zaračuna 200 SIT in temu pristoje tudi zamudnino po dnevih in sicer za vsako izposojeno knjigo. Vsak naslednji opomin pošlje knjižnica po 21 dneh. K temu pa pristoje stroške zamudnine in prvi opomin.

Član knjižnice je tudi odgovoren za izposojeno gradivo. Če gradivo izgubi ali ga namerno poškoduje, je dolžan le-to nadomestiti oziroma povrniti stroške zanj. Za gradivo je odgovoren tisti, ki si ga izposodi. Pri vsaki izposoji ima član pravico do tiskanega izpisa s podatki o gradivu in plačani članarini. Če knjižnica gradiva, ki ga bralec želi, nima, ga lahko na željo člana priskrbi iz druge knjižnice. V to vrsto izposoje sodi le strokovno gradivo, ne pa tudi leposlovje. Del stroškov te izposoje nosi član sam in znaša 500 SIT na enoto. V takšnem primeru se morajo člani zanesljivo držati izposojnega roka. Le-ta je drugačen od izposojnega roka knjižnice in ga določa knjižnica, ki je gradivo izposodila. Opozoriti pa je treba tudi na to, da gradiva včasih ni mogoče dobiti takoj.

Drage bralke in bralci. To bi bilo na kratko vse o novem načinu izposoje v naši knjižnici. Samo izposoje opravljamo postopno, zato pride včasih do zapletov. Vljudo vas prosimo za malo potrpljenja. Hkrati prosim vse člane, ki imajo gradivo izposojeno že dalj časa, da ga čimprej vrnejo v knjižnico.

Marjana Boruta

OBUJENI ZVOKI FRAJTONARIC

POGOVOR

Klub frajtonarjev Roberta Goličnika in njegov ansambel

Med poslušalci narodnozabavne glasbe je ime Roberta Goličnika, 23-letnega simpatičnega mladeniča, ki je že zgodaj usmeril korake na glasbeno pot, dobro uveljavljeno. Njegov ansambel deluje že osem let, klub frajtonarjev pa dve. Ob vzpodbudi staršev se je v četrtem razredu začel učiti klavirske harmonike, že v sedmem pa spoznal, da ga bolj privlačijo zvoki diatonične harmonike.

S klavirske harmonike ste prešli na diatonično. Je kaj posebej vplivalo na to odločitev?

Niti ne. Morda to, da mama tudi igra na diatonično harmoniko. Neko vzpodbudo prav gotovo rabiš.

Po glasbeni šoli, kjer ste se učili igranja tri leta, ste nadaljevali z učenjem pri Robertu Zupanu.

Da. On mi je dal precej. Znanja in volje in zaupanja vase in v svojo odločitev. Po dveh letih pri njem sem se udeležil tekmovanja v Ljubčini in osvojil srebrno plaketo. To je bilo leta 1993 in takrat sem vedel, da sem zapisan glasbi. Leta 1996 je prišla še zlata plaketa in naslov absolutnega državnega prvaka v igranju na diatonično harmoniko.

Niste samo dober harmonikaš. Imate tudi svoj ansambel, ki deluje že osem let. Se pravi, da počnete več stvari hkrati?

Seveda. Ko sem se namesto svojega poklica lesarskega tehnika odločil za poklic muzikanta, sem hotel narediti kar največ. Ansambel, na katerega sem zelo ponosen, je le en korak. V ansamblu smo bili najprej trije, nato štirje, zdaj ga sestavljamo pevka Aleksandra Zupan, basist Uroš Iršič in jaz. Trenutno iščemo kitarista - pevca. Ansambel je dosegal lepe uspehe. Bili smo zmagovalni debitanti v Števerjanu, ž98. leta smo bili drugi na Graški gori in lani v še hujši konkurenci tretji. Leta ž97 smo posneli svojo prvo kaseto, katere sem še posebej vesel zaradi skladbe Ponosni očka, ki je posvečena mojemu sinku Aljažu.

Kako pa družina spremlja vašo glasbeno kariero?

Moja družina je trden vir mojega ustvarjanja. Z ženo Ireno živiva v Gaberkah 283, kjer je sedež mojega zasebnega glasbenega centra, ki se ukvarja z veliko dejavnostmi. No, ena izmed njih je tudi šola diatonične harmonike, ki deluje že tri leta. Nekaj učencev poučujem tudi na domu. Učenci me razveseljujejo s svojim napredovanjem, svoje znanje pa potrjujejo na nastopih. Sam igram na harmoniko izdelovalca Jožka Rutarja in dosti mojih učencev se je odločilo za njegov zvok.

Predvidevam, da je Klubu frajtonarjev nastal iz kroga vaših učencev?

Ideja, da bi iz mladih fantov in deklet ustanovil orkester, se mi je zdela dobra. Klub frajtonarjev zdaj potrjuje pravilnost razmišljanja. V klubu je osem članov, povprečne starosti petnajst let: Luka Goršek, Dejan Obšteter, Toni Koželjnik, Mateja Jan, Gregor Škerlak, Tina Blazinšek, Andrej Krt in jaz. Na moji drugi kaseti, katere promocija je bila v novembru v Vinski gori, je sedem

skladb kluba frajtonarjev in tri skladbe ansambla Roberta Goličnika. Na kaseti so priredbe znanih avtorjev, kot so Slak, Mihelič in Avsenik. Rad bi še enkrat rekel, da so člani kluba mladi ljudje in da gre velika zahvala tudi njihovim staršem za razumevanje. Kasete je dosegal velik odmev.

Da, Vinska gora lani novembra je bila v vašem duhu!

In tudi v organizaciji. Promocijo kasete sem želel narediti bližje Šoštanju, vendar nisem našel primerne prostora. Pa saj tudi Vinska gora ni daleč. Povabil sem ansambel Vinka Cverleta, strašna Jožeta, Natalijo Verboten, pa še koga. Mislil sem, da me bo konec od skrbi, saj sem za vse v glavnem skrbel sam. Na tam mestu bi se rad zahvalil vsem, ki so nam pomagali pri realizaciji projekta, še posebej pa generalnemu sponzorju Slikopleskarstvu in fasarderstvu Venišnik Željku.

Kdo piše glasbo in tekste za vaš ansambel?

Glasbo pišem v glavnem sam, tekste pa Vera Šolinc in Ivica Cvikel. Cviklova je tudi napisala tekst za skladbo Valentin Petelin, ki sem jo uglasbil in lani v Vinski gori zaigral prijatelju Heindlu. To je bilo res veliko presenečenje.

Ste pa res do vratu in še čez v glasbi?

Kako ne bi bil. To je bila moja življenjska odločitev. Ne vem sicer, kaj mi bo še prineslo življenje, ampak upam, da me od glasbe ne bo odtrgalo. Kljub temu, da sem polno zaseden, najdem čas za družino in prijatelje. Moji cilji so tudi moja pot.

Kaj načrtujete v letošnjem letu?

Z ansamblom in klubom nastopamo v glavnem povsod, kamor smo vabljeni. Tako doma kot v tujini. Čaka nas nastop v oddaji Po domače. Pripravljamo se na snemanje tretjega CD-ja, v načrtu je koncert s prijatelji v Topolšici. In seveda številne prireditve. In veliko lepega, kar je povezano z vsem tem.

M. K.

Š P O R T

ELEKTRA PO LESTVICI NAVZGOR

Po štirinajstih kolid 1. B SKL so se šoštanjski košarkarji povzpeli na 8. mesto.

V 12. kolu so še drugič letos premagali ekipo Yuriya Plave lagune. Tokrat so gostovali v Ljubljani in si odločilno prednost priigrali že v prvi polovici prvega polčasa, ko so povedli s 6:25. Prednost so uspešno zadržali do konca in prepričljivo zmagali s 83:98. Strelesko najbolj razpoloženi na tej tekmi pri Elektri so bili **Božič** (23), **Rizman** (21) in **Vugdalič** (19).

V naslednjem kolu so se košarkarji

Elektre odpravili na pot v Mursko Soboto, kjer pa so drugič v tej sezoni izgubili z eno izmed vodilnih ekip na lestvici - Radensko Creativom. Šoštanjčani so na tej tekmi pripravili izvrstno priložnost za zmago, saj so večji del srečanja vodili. V nekaj slabih minutah na sredini drugega polčasa pa so košarkarji Radenske z delnim izidom 13:3 uspeli spremeniti potek srečanja in zmagali 83:74. Tudi na tej tekmi so bili pri Elektri najbolj omenjeni trije igralci.

V 14. kolu smo pričakovali zelo težko tekmo, saj je v Šoštanj prišla vodilna Nova Gorica. Z odlično igro so

košarkarji Elektre že na začetku prevzeli vse niti igre v svoje roke in popolnoma nadigrali favorizirane goste. Poleg strelesko tudi tokrat izvrstno razpoloženi **Rizmana**, **Vugdaliča** in **Božiča**, so na tej tekmi vsi Elektri igralci, ki so stopili na parket, odlično odigrali v obrambi. Predvsem pod košem so **Črešnik**, **Zupane** in mladinski reprezentant **Nuhanovič** odlično ustavili **Bačarja**. Končni izid je bil 83:53, razlika pa je bila tudi že veliko višja, in sicer na začetku drugega dela, ko je bil rezultat 64:28.

Po štirinajstih odigranih krogih je

Božič dosegel 237 točk ali povprečno 16,9 na tekmo, **Rizman** je dal le štiri točke manj, torej 233, kar je povprečno 16,6 točk na tekmo; **Vugdalič** je dosegel 154 točk, **Črešnik** 149, **Milič** pa 120.

V naslednjem krogu gostuje Elektra v Krškem, doma so z njimi izgubili z 81:88.

Minuli vikend so tekme v domači dvorani odigrali tudi kadeti in mladinci Elektre. Kadeti so izgubili proti Pivovarni Laško z 71:80, mladinci pa so premagali vrstnike Krškega s 70:66.

Tjaša Rehar

SMUČARSKA SEZONA 1999/2000

Kako hitre so letos smučili Tine in Tomaža?

Sredi smučarske sezone 1999/2000 smo. In ker smo se lani veselili uspehov **Tomaža Soviča** iz Florjana in **Tine Zager** iz Topolšice, smo se tudi letos pozanimali, kako jima gre. Z veseljem smo ugotovili, da sta tudi letos uspešno na smučkah in pod okriljem Smučarskega kluba Velenje dosegata lepe rezultate.

Tomaž Sovič je bil na odprtem prvenstvu v veleslalomu na Arehu prvi, ravno tako je bil prvi v Ravnah na Koroškem. Zadnji njegov uspeh je bil

v soboto, 15. januarja, ko je bil na regijskem prvenstvu v veleslalomu v kategoriji cicibani peti.

Tudi **Tina Zager** uspešno nadaljuje svojo smučarsko pot. Na odprtem prvenstvu na Arehu v veleslalomu je bila med starejšimi deklicami sedma, v Črni na regijski tekmi deveta ter na državni tekmi v smuku zelo dobra, dvanajsta. V Ravnah na Koroškem pa je bila v slalomu peta ter na Kopah v nedeljo, 16. januarja, enajsta.

MiKo

IZNAJDLJIVOST, SPRETNOST IN VARČNOST PRI LIKOVNI VZGOJI

Učenci Alenke Venišnik radi ustvarjajo

Vdecembru, ko nas je mesto z nešteto lučkami popeljalo od pranovanja Miklavža, prek božiča v novo leto, se je tudi Kajuhova šola odela praznično. Visoki hodniki so se prijazno sklonili k nam, okrašeni z zanimivimi ornamentami - likovnimi izdelki učencev. Tudi v večnamenskem prostoru se je košatila jelka, ovešena z glinenimi okraski, ki so jih znetle otroške roke. In kdo ima zasluge, da strogi prostor, kot je šolska zgradba, izgubi sivo resnost in oživi v pisanih barvah?

To je likovna pedagoginja **Alenka Venišnik**. Ni naključje, da beseda tokrat teče prav o njej in o likovni dejavnosti na osnovni šoli Karla Destovnika Kajuha. Nemalokrat se je njeno ime že zapisalo v različnih časopisih, na številnih priznanjih, ki jih je prejela za svoje pedagoško delo ona ali pa njeni učenci.

Že petnajst let poučuje likovno vzgojo, čeprav je v življenju počela še mnogo drugih stvari: vodila knjižnice, bila oblikovalka v Veplasu...

Njena velika ljubezen je bilo že od ranih let oblikovanje: risanje, modeliranje, oblikovanje izdelkov iz papirja, še mivka na morju ji je prišla prav. Izkoristila je vsako priložnost, da je ustvarila kaj novega. To ljubezen do likovnega ustvarjanja zdaj prenaša na učence.

Kakšen je recept, da pod njenim mentorstvom nastane toliko nagradjenih likovnih del? Kako učence motivira za delo?

Pravi, da je potrebno učencem najprej dati dobro teoretično podlago, seveda primerno starostni stopnji. Če opaziš, da jih določeno področje ustvarjanja zanima, jim razširiš obzorje, sicer pa vse bolj poenostaviš. Učence je treba navajati na to, da ne smejo biti takoj zadovoljni s svojim izdelkom. Pogosto je treba vztrajati, biti "siten", da učenec izdelek nadgradi. Na koncu otrok pogosto kar težko verjame, ko vidi svoj izdelek, da je to uspelo prav njemu. Tako si otroci razvijajo natančnost, potrpljenje... Nikoli ne smeš vsega prepustiti naključju, češ, naj narišejo, kakor hočejo, morda bo dobro. Učencem je med delom potrebno dati veliko spodbud, dodatnih idej, več možnosti rešitve nekega likovnega problema. Ko so npr. lani ustvarjali na temo DRUŽINA, so otroci najprej pomislili na "gasilsko fotografijo" družine. Morali so dobiti dodatne ideje, kako bi se lahko narisali družino: pri gledanju televizije, pri igri, pri mizi, ob praznovanju... Otrokom manjka idej. Zato je likovna vzgoja toliko bolj potrebna tudi v bodoči devetletki, da jih spodbuja k ustvarjalnosti, jim širi obzorje. To znanje, ki ga dobijo pri predmetu likovna vzgoja, lahko prenesejo tudi na druga življenjska področja in ga koristno uporabijo. Vpliva lahko na njihov način oblačenja, na opremo stanovanja, na pravičen odnos do kiča in umetnosti, seznanjanja jih s kulturno dediščino. Dodatna motivacija za učence pa so seveda tudi nagrade, pohvale in priznanja, ki jih učenci pogosto prejema za svoje izdelke.

Kaj pa delo likovnega pedagoga? Vsaj na videz je manj naporno kot poučevanje npr. jezika, matematike.

Delo likovnega pedagoga je dosti bolj zahtevno, široko, kot zglada na prvi pogled. Že priprava različnega materiala vzame precej časa. Biti moraš

tudi iznajdljiv, spreten, znati moraš organizirati delo v razredu, da vsak učenec kar najbolj izkoristi čas in svoje sposobnosti. Tudi varčnost je priporočljiva, izkoristiti moraš vsak košček materiala. Znati moraš hitro odreagirati na otrokove želje, pripombe, ideje... Če hočeš biti uspešen, moraš biti samozavesten. To velja seveda še posebej za učence.

Biti moraš tudi neobremenjen, neposreden, nezakompliciran. Uspešni so tisti učenci, ki imajo vse te lastnosti. To pa so pogosto tudi otroci, ki so učno manj uspešni, lahko pa pridejo do izraza na likovnem področju. Ti učenci so naučeni, preprosti, spontani.

In katere pomembnejše uspehe je s svojimi učenci doživela v preteklem letu?

Čeprav je likovnih natečajev vedno več in je že kar obremenjena z njimi, saj mora začrtati učni program speljati do konca, je njen trud in trud učencev poplačan. Eden največjih uspehov je bila nagrada na natečaju Likovni svet otrok. Na šoli smo bili zelo veseli tudi priznanja, ki ga je PIL podelil najboljšim osnovnošolskim glasilom v letu 1999, in sicer za likovno podobo tematskega glasila DRUŽINA. Glasilo je bilo timsko delo slavistke **Vlaste Črešnik**, ki je poskrbela za vsebinski del, ter **Alenke Venišnik**, ki je oblikovala zunanjo podobo glasila in z likovnimi izdelki učencev dopolnila pesmice, zgodbe, želje, intervjuje, ankete... Z izdelki so pomagali še likovno opremiti dodatek za starše pri reviji Ciciban. V jeseni so učenci skupaj z mentorico uspešno sodelovali v Mali Napotnikovi kiparski koloniji v Zavodnjah. Nagrade pa so dobili še na natečajih, na katerih sodelujejo že več let, in sicer: v počastitev dneva OZN (Slovenj Gradec), Ciciumetnije (Ajdovščina), Človekove pravice za vse (Maribor), Otroci odraslim (Petrol), Naš jutri - Zdrav planet (natečaj slovenskih in avstrijskih otrok), Kolo (Maribor), Petarde, lepše je brez njih (Ministrstvo RS za notranje zadeve).

Uspehov s tem pa še ni konec. Verjamemo, da bo **Alenka Venišnik** še v novem tisočletju tako kot do zdaj vplivala na podobo Kajuhove šole in ji s tem dajala občutek domačnosti in toplote. Hkrati pa bo privzgjajala čut estetike vsem, ki se bodo pri njej želeli učiti.

Jožica Andrejca

HITROPOTEZNI TURNIR

Soštanjski šahisti so leto 1999 zaključili na novoletnem hitropoteznem turnirju. 27. decembra so se pomerili med seboj in si v sproščnem vzdušju zaželeli veliko šahovskih uspehov v naslednjem letu. Najboljši je bil **Robert Podlipnik**, drugi **Jože Javornik**, tretje mesto pa so si z enakim številom točk delili **Franc Stropnik**, **Ferdo Gorjane**, ki je naš častni član, in **Gregor Rupnik**.

Gregor Rupnik

Foto: MiKo

MLADI ZNOVA USPEŠNI

16. decembra 1999 so se starejši dečki OŠ Bibe Roecka udeležili novoletnega odbojarskega turnirja v Mislinji, na katerem so sodelovale še ekipe iz Mislinje, Slovenj Gradca in Vuzenice. Ekipa OŠ Bibe Roecka je prikazala odlično igro in zaslužno osvojila prvo mesto.

Memorial Bogdana Meniha v namiznem tenisu

8. januarja 2000 je Namiznoteniški klub Spin priredil Menihov memorial v spomin na lani preminulega člana in prijatelja namiznega tenisa dr. **Bogdana Menih**.

Zadnja leta **Bogdan Menih** res ni velikokrat vrtil loparja, zato pa se je spominjal svojih mladostnih let, ko je precejšen del njegovega prostega časa zapolnjeval šport. Kot gledalec se je zadnja leta udeležil vseh namiznoteniških turnirjev v Šoštanju, kot župan pa je podeljeval priznanja in po svojih močeh pomagal pri ustanovitvi in delovanju NTK Spin.

Tekmovanja so potekala v več kategorijah. Tekmovalo je 63 igralcev, ki so prišli iz vse Slovenije. Zaradi velikega števila udeležencev, so se dvoboji odvijali v telovadnici osnovne šole Karla Destovnika Kajuha v Šoštanju in v telovadnici podružnične šole v Topolšici. Igre so bile razburljive, a vendar sproščene.

Rezultati so bili naslednji:
moški do 50 let: 1. **Bogdan Simončič**, 2. **Sebastijan Leber**, 3. **Spasoje Tešanovič**;
moški od 50 do 60 let: 1. **Dragan Stankovič**, 2. **Jože Pogačar**, 3. **Vinko Brenk**,
moški nad 60 let: 1. **Stane Betz**, 2. **Jože Hafner**, 3. **Franci Bartol**;
ženske: 1. **Jolanda Belavič**, 2. **Dragica Lapanja**, 3. **Edita Malik**.
V parih pa je bilo takole:
dvojice mešano: 1. **Zera, Gajšek**, 2. **Simončič, Vok** in 3. **Kosem, Zupan**;
dvojice nad 50 let: 1. **Betz, Pogačar**, 2. **Trkaj, Dimač**, 3. **Stankovič, Vitanc**.

Na zaključku v gostišču Kajuh je družina Menih najboljšim poklonila pokale, prav vsi udeleženci pa so prejeli spominska priznanja. Dobiček od startnine pa je poklonila klubu Spin za nakup mize za igranje namiznega tenisa.

U. M.
T. L.

Foto: M. Tekane

ŽIVLJENJE

KMETIJSKA
SVETOVALNA
SLUŽBA
SLOVENIJE

PREDSTAVITEV RAZLIČNIH

ODVZEMALNIKOV SILAŽE

Strojni krožek Šaleška dolina vsako leto pripravi prireditve, kjer lahko proizvajalci in prodajalci predstavijo svoje kmetijske stroje. V letu 1999 smo se dogovorili za organizacijo predstavitve različnih odvzemalnikov silaže, saj je odzem silaže iz silosov naporno in zamudno vsakodnevno opravilo vsakega kmeta, ki redi živino.

Prireditve je potekala 11. decembra 1999. V prvem delu smo se zbrali v dvorani Občine Šoštanj, ki je bila kar pretesna za številne obiskovalce iz vse Slovenije. Tu smo prisluhnili predavanjem o prednostih krmiljenja krav molznic z novito mešanico, ki jo pripravimo s pomočjo mešalnega voza, o novem načinu konzerviranja koruznega zrnja s pomočjo pripravka Sodagrein ter uporabi takšnega zrnja. Omenjeno tematiko sta nazorno predstavila g. Valinger, Hmezad inženiring, ki zastopa prodajo mešalnih voz znamke Farezin in g. Tine Likozar, Carnium Commerce, ki zastopa prodajo mešalnega voza znamke Kenann.

V nadaljevanju smo si na kmetiji Rotnik Franca v Ravnah pri Šoštanju ogledali delovanje mešalnega voza znamke Sgariboldy, ki ga na tej kmetiji uporabljajo že dve leti. Lastnik je povedal, da je s strojem zadovoljen, način delovanja stroja pa je predstavil italijanski proizvajalec sam ob pomoči prevajalca. V Sloveniji prodaja te mešalne vozove Lah iz Komende. Podjetje Korotan iz Kranja je predstavilo odvzemalnik Twinstar 80, ki je prav tako zbudil zanimanje pri obiskovalcih. Veliko pozornosti so posvetili tudi rezalnemu nožu, ki ga je predstavilo podjetje Mawek, saj na veliko kmetijah pride v poštev zaradi svoje priročnosti in zaradi tega, ker odzem silaže s traktorskimi priključki ali mešalnimi vozovi ni možen zaradi oteženega dostopa do silosa.

Na kmetiji Ločan Ivana v Topolšici so si obiskovalci lahko ogledali delovanje mešalnega voza Creina Kranj in si tako ustvarili primerjavo med različnimi mešalnimi vozovi. Predstavljen je bil tudi odvzemalnik znamke Jeantil, ki ga prodaja podjetje Korotan.

Na kmetiji Napotnik Petra v Topolšici so si najvztrajnejši udeleženci prireditve ogledali še delovanje odvzemalnika Triolet, ki ga prodaja podjetje Romax. Lastnik odvzemalnika je zatrdil, da mu stroj brezhibno deluje že 6 let. Predstavniki podjetja Interexport je za zaključek predstavil še odvzemalnik silaže znamke Fella, vsi pa smo obžalovali, da zaradi delovanja višje sile ni mogel pokazati tudi delovanja tega stroja.

Prireditve smo zaključili v poznih popoldanskih urah veseli, da je vse teklo po načrtih in da jo je obiskalo toliko kmetov iz različnih krajev Slovenije. Zahvaliti se moramo članoma strojnega krožka Šaleška dolina Špital Antonu in Rotnik Franciju, ki sta uspela zbrati vse proizvajalce in prodajalce, ki so se predstavili, in organizirala prireditve ter kmetijam Rotnik, Ločan in Napotnik, ki so omogočile predstavitve strojev v svojih silosih. Za pogostitev udeležencev so poskrbeli Mlekarna Celeia Arja vas, Kmetijska zadruga Šaleška dolina, pekarna Tratnik in sodelujoče kmetije. Vsem se ob tej priložnosti iskreno zahvaljujemo.

Lidija Diklič, kmet. inž.

VPLIV LETNEGA ČASA NA ČAS SEČNJE

Zvplivom letnega časa na čas sečnje so se gozdarji, pa tudi nekateri botaniki ukvarjali že stoletja nazaj. Mnenja so bila zelo različna.

Prva pričevanja o tem segajo v rimsko dobo. Plinij je zapisal, da so rimski gradbeniki uporabljali predvsem les iz zimske sečnje, ker so bili prepričani, da les iz poletne sečnje poka in se hitro pokvari. Botanik J. A. Scopoli je zapisal okoli leta 1770, da je treba les sekati, ko je v lubju največ soka. V Terezijanskem gozdnem redu (1771) je priporočilo, da se gradbeni les listavcev seka v času, ko drevje odvzame liste, gradbeni les iglavcev pa takrat, ko drevje ni v soku (od začetka decembra do konca januarja).

Slovenski strokovnjak Možina pa je ugotovil, da čas sečnje ni odločilen za kakovost lesa. Na kakovost lesa bolj vplivajo postopki po samem poseku. To so predvsem vreme, način spravila in obseg poškodb, ki pri tem nastanejo, pa tudi sam proces sušenja lesa in načina predelave. Torej s teoretičnega vidika čas sečnje ne vpliva bistveno na kakovost lesa. Res pa je, da je v času vegetacijske dobe posekan les manj trpežen in se bolj neenakomerno suši kot les, posekan izven vegetacijske dobe (pozno jeseni in pozimi). Les je bolj izpostavljen vremenskim vplivom, poleg tega pa je potrebno pri poletni posekanem lesu poskrbeti za pravočasen odvoz in ustrezne zaščitne ukrepe (nevarnost lubadarja in drugih lesnih škodljivcev), če je les dalj časa na skladišču.

Pri posameznih drevesnih vrstah se pojavljajo številne posebnosti glede sečnje. Tako les smreke in jelke ohrani belo barvo, če smo ga posekali, olupili in posušili, ko je bil v soku.

Bukev je priporočljivo sekati pozimi in pozno jeseni, ker je občutljiva na prehitro sušenje in poka. Podobno velja za hrast. Ponekod kmetje seka-

jo bukev med velikim in malim šmarnom (od 15. avgusta do 8. septembra). Posekano bukev pustijo približno tri tedne ležati s celimi krošnjami. Ko listje ovne, drevo izdelajo. Tak les se bolj enakomerno suši, manj poka in ohrani belo barvo. Tako sečnjo imenujemo "sečnja na suš". Zelo pomembna je sečna doba pri lesu za posebne namene. Les za železniške prage naj bi izhajal predvsem iz zimske sečnje. Les, ki pa bo v stalnem stiku z vodo, je priporočljivo sekati v soku in ga takoj uporabiti.

Mnogokje med ljudmi vlada prepričanje, da luna vpliva na kakovost lesa. Les, ki je bil posekan takrat, ko luna pojema, naj bi bil odpornejši od lesa, ki je bil posekan, ko luna raste. Raziskave tega prepričanja ne potrjujejo. Je pa zanimiva ugotovitev Medveda (1991), ki je v svoji raziskavi ugotovil, da lastniki še vedno tretjino iglavcev posekajo ob ustrezni luni.

Zaključimo lahko, da čas sečnje ne vpliva bistveno na kakovost lesa. Pri kmetih je čas sečnje odvisen predvsem od potreb po lesu, ki jim predstavlja banko za naložbe. Odvisen je tudi od potreb trga po določenih vrstah lesa in sortimentih. Včasih pride tudi do posebnih zahtev kupecv, da je les posekan v določenem času, kar mu ustrezno dvigne ceno. Drugače pa je v večjih gozdarskih podjetjih (npr. GG Nazarje), kjer sečnja in spravilo ter gojitvena dela tečejo skozi celo leto, večkrat tudi v zelo težkih vremenskih razmerah (obilica snega, mraz, megla), ker je pač treba zagotoviti existenco delavcem skozi celo leto. Tu se prilagaja tržnim razmeram predvsem v sečnji iglavcev in listavcev v določenem času. Seveda pa je treba zadovoljiti tudi posebnim povpraševanjem po sortimentih določenih dimenzij in kvalitete.

Damjan Rožič, univ. dipl. inž. gozd.

ZIMOVANJE NA PAŠKEM KOZJAKU

Da še tako mrzla zima ne more spraviti tabornikov rodu Topli vrelec na kolena, smo dokazali s številno udeležbo na zimovanju v sončnem, a hladnem januarskem vikendu.

Že ko smo po praznovanju novega leta prišli v šolo, nas je čakalo prijetno presenečenje. Na zimovanje gremo! Ni pretekel dan, da se ne bi pogovarjali o tem. Komaj smo dočakali petek, da smo se lahko z vso potrebno in nepotrebno prtljago vkrcali na avtobus. Po dolgih ovinkih smo končno le prispeli.

Ker nas je bilo več, kot je bilo na razpolago ležišč, smo porabili kar nekaj časa, da smo se nastanili. Časa je bilo še dovolj, zato smo ga preživeli na zraku. Le komu ni všeč nočni pohod ob skrivnostnem siju sveč na kontrolnih postajah, še toliko bolj, če pot vodi mimo pokopališča!

Po večerji in večernem programu smo se odpravili spat. A minevale so ure, mi pa še vedno nismo čutili potrebe po spanju. Ko pa smo nekateri končno le zaspali, so nas drugi zbudili, ker jim je bilo dolgčas. Tako smo

zaspali le malo pred zajtrkom.

Sledile so norčije na snegu. »Tamali« so se »vrečali« po snegu, tisti bolj korajžni pa so se lahko po snegu spuščali s traktorsko zračnico, privezani na dolgi vrvi. Na koncu brez padca seveda ni šlo. Vsi premočeni smo se vrnili v koč. Po kosilu je sledila še bitka na snegu, ki pa se je nekateri zaradi preutrujenosti nismo mogli udeležiti. Po zelo zanimivem večernem programu, ki smo ga pripravili vodniki, smo se komaj privlekli do postelj. Tudi zadnjo noč ni manjkalo vragolij. Eden najmlajših udeležencev pa si bo zimovanje zapomnil po padcu z nadstropne postelje.

Po zajtrku smo že morali počasi pripraviti prtljago. Na koncu je ostala cela vrečka oblačil, ki so izgubila lastnika. Razdelili smo še nagrade za najlepše pospravljene sobe in se proti poldnevu vkrcali na avtobus.

Prepričana sem, da se vsi strinjajo z mano, če rečem, da je bilo SUPER!

Mojca Andrejč

ZDRAVSTVENI KOTIČEK

MOJ ZDRAVNIK 2000

Akcija revije Viva

Ko se znajdeš v okoliščinah, ki si ne moreš več sam pomagati, moraš poiskati pomoč pri drugem človeku. Med nami so ljudje, ki so za svoje življenjsko poslanstvo izbrali pomoč ljudem v stiski. Prepričani smo, da je v Sloveniji veliko dobrih splošnih in družinskih zdravnikov in seveda zato tudi veliko zadovoljnih pacientov. Zato so se pri reviji Viva odločili za akcijo *Moj zdravnik 2000*, ki s svojo usmeritvijo nudi priložnost usmeriti pozornost na medicino in ljudi, ki v njej požrtvovalno opravljajo svoj poklic. Z akcijo *Moj zdravnik* se tem plemenitim ljudem lahko vsaj simbolično zahvalimo za njegovo delo.

Za korekten potek akcije bo skrbela strokovna komisija v kateri so: predsednik prim. dr. Marko Demšar, prof. dr. Pavle Poredoš, doc. dr. Marjan Premik, dr. Ivan Cibic, dr. Dean Klančič.

Akcija *Moj zdravnik 2000* se je začela z izidom januarske *Vive*, končala pa se bo 6. aprila, na predvečer Svetovnega dneva zdravja. Da bi akcija segla prav v vsak konec Slovenije, se reviji *Viva* letos pridružujemo številni lokalni časopisi.

Vabimo vas, da glasujete za svojega splošnega zdravnika. Izpolnjen kupon pošljite na uredništvo *Vive*, Dalmatinova 2, 1000 Ljubljana.

viva
revija za zdravno življenje

OBČINE
UŠT
ŠOŠTANJ

Ime in priimek _____

naslov _____

MOJ ZDRAVNIK (napišite ime in priimek zdravnika/ce, ki ga/jo predlagate, zdravstveni dom). Če želite, napišite tudi, kaj vas pri njegovem/njenem delu še posebej navdušuje:

_____

BREZROKAVIC

ODGOVOR
BOŽIDARKI VRABIČ

Ist občin Šoštanj je dne 23.12.1999 objavil članek z naslovom O reviziji spornih odločitev občinske uprave, ki ga je podpisala ga. Božidarka Vrabič, direktorica občinske uprave Občine Šoštanj. V njem se je gospa Vrabič na široko razpisala tudi o meni in mojemu delu, le malo od tega pa je resničnih dejstev. Ni pa zapisala dejstva, da jo je k pisanju vzbudila nejevolja proti Petru Rezmanu, in ker je Edo Žlebnik njegov strankarski pajdaš in celo kolega, je treba kaznovati tudi njega. Tako pa gospa Vrabič nadaljuje delo nekaterih ljudi, ki so se vrteli okrog prejšnjega župana. Ko gospa Vrabič omenja »bolečine« g. Petra Rezmara in se iz tega norčuje, bi ji odgovoril takole: karkoli ste vi že škodljivega storili meni in karkoli mi še boste, nikoli vam ne želim, da bi preživljali to, kar je leta '96 preživljal g. Peter Rezman. Od trenutka, ko je bil sprejet v bolnico, do tiste zloglasne izredne seje junija '96 in naprej. Vaš stil je pa tak, kot je, in skozi to se kaže osebnost človeka.

O tem, kar sem sam doživel in videl na lastne oči, bi lahko napisal cel roman. Dejstvo je, da sem kot ponudnik storitev vzdrževanja cest postal nezahelen v občini od prej omenjene zloglasne seje, verjetno zaradi nekaj preveč poštenih besed, ki nekaterim niso bile všeč.

V svojih shranjenih dokumentih še imam ponudbo, ki sem jo pripravil po naročilu določene osebe iz občine, ki

je po tisti seji postala nedosegljiva. Nedosegljive so postale tudi gozdne ceste v občini Šoštanj. Vrhunec pa so stvari dosegle, ko je ga. Vrabič prevzela vodenje komisije za oddajo vzdrževanja gozdnih cest. Takrat so se kriteriji za oddajo pričeli pripravljati v škodo enega in korist drugega ponudnika. Na koncu je bila razpisna dokumentacija oblikovana tako, da bi lahko jaz ponudil občini Šoštanj vzdrževanje gozdnih cest zastoj, pa bi strokovna komisija še vedno lahko ugotovila, da je GG Nazarje ugodnejši ponudnik. Toliko v odgovor tistim, ki mislijo, da če se na članek ne odgovori, da je potem v njem zapisana resnica. Sicer pa si lahko preberejo nekatere moje navedbe tudi v lokalnem tedniku Naš čas dne 6. januarja 2000.

Kdo je pameten in kdo ne, se ne mislim pripraviti po časopisu, ampak tam, kjer je temu mesto; zadeva o gozdnih cestah pa vsekakor še ni zaključena. Ko sem bil po prvem razpisu leta '99 in županovem sklepu pri gospe Vrabičevi na razgovoru, mi je dejala, da ji je žal, da že prej ni oblikovala kriterijev za oddajo del tako kot kasneje in da mnogi pač uspejo na tujem, ne v svoji občini. Res je to lep nasvet od naše prve občinske uradnice. Vendar za tiste, ki znamo in imamo voljo, to ni problem, mislim pa, da bi naj to veljajo tudi za tiste, ki takšne nasvete delijo.

Edo Žlebnik
Šentvid

CVIČEK PARTY V GABERKAH

Cviček party se izvaja občasno v gostišču Brode, katerega lastnica je Brigita Ramšak, lokal pa že pet let vodi njen sin Dejan. Slišal je, da se odvijajo razne viski, stock in podobne zabave in ideja je bila tu. Odločil se je, da bo priredil cviček party in takrat je s pomočjo reklame pridobil kar dosti gostov. Tako je bilo pred štirimi leti, v soboto, 12. decembra, pa se je odvijal četrti party po vrsti.

Gaberke sicer niso mesto, vendar je tu dosti mladih, študentov, kmečkih sinov, delavcev in dijakov. Vsem je skupno, da se radi sprostitjo in oddahnejo, najsi bo od dela ali učenja. Zato je takšen party odlična prilika, da se

dobijo. Ker so v glavnem z avtomobili, se domenijo, kdo od družbe se bo žrtvoval in ne bo pil, da jih bo potem varno razvozil. Seveda na takšni prireditvi ne manjka glasbe, plesa ali pa, za bolj umirjene, metanje pikada. Moram priznati, da jih je kar lepo videti vesele in razigrane, ker pa se je bližal božič, je v prostor zazvenela tudi kakšna božična pesem. Zato menim, da je Dejanova ideja dobra, saj družijo mlade v prijetnem vzdušju. Dejan je tudi očka sinka Žige, Patricije in komaj dvemesečnega Reneja. Zato se poleg tega, da je dober gostilničar, prijazen do svojih gostov, trudi biti dober očka svojim otrokom.

M. L.

Foto: M. L.

ZAKAJ JE BIL USTANOVljen KLUB MOTO VETERANI ŠOŠTANJ

»Naj bo že konec govoric!«

Šoštanju je bil leta '97 ustanovljen Moto klub. Njegov ustanovitelj Vili Pečovnik je ob podpori takratnega župana dr. Bogdana Meniha želel vrniti tradicijo Avto moto društva, ki je v Šoštanju aktivno delovalo od leta 1946 dalje. Takratno Moto društvo je zgradilo celo prvo bencinsko črpalko v Šaleški dolini, ki je stala prav v Šoštanju. Imeli so tudi svojo mehanično delavnico in v Šoštanju si lahko opravil soferski izpit. Ob spremembah, ki so doletele Šoštanj, pa je delovanje društva zamrlo.

Pa pustimo zgodovino. Vili Pečovnik je želel obuditi tradicijo, združiti posamezne motoriste, da ne bi izgledali kot posebnosti (saj veste, težak motor, dolgi lasje, usnjene obleke), temveč organizirana in spoštovana skupina ljubiteljev motorjev. Ob ustanovitvi kluba so uprizorili spominsko vožnjo do Zavodenj in nazaj, pri kateri je sodelovalo tudi turistično društvo in katere se je udeležilo okrog 300 motoristov. Moto klub Šoštanj se je udeleževal številnih prireditev, bil organizator srečanj v Lajšah, pridobil nove člane in privrženca ter deluje še danes. Samo vodstvo je drugo.

Tako nam je zatrdil Vili Pečovnik, ko se je oglašil v našem uredništvu. Rad bi razčistil stvari, povedal tako, kot je v resnici, da bi bilo že enkrat konec tega obrekovanja, je bila njegova prošnja.

Pa pogledimo. Odnosi in klubu namreč niso bili več dobri. Vili Pečovnik je želel v okviru Moto kluba ustanoviti sekcijo veteranov ter povečati sodelovanje z AMD. Pa je med člani naletel na gluha ušesa. Nekaj časa je še poskušal prepričati ostale, potem pa je odnehal. Kot vodja društva je opravil primopredajo, našel nekaj somišljenikov in lani avgusta ustanovil nov klub, ki se imenuje Moto veterani Šoštanj. Na prireditvi je prišlo veliko voznikov starih vozil, ne samo motorjev, priredili so spominsko vožnjo in klub je zaživel. S tem se zgodba ne konča. Vili, ki se je skozi življenje prebijal s pridnostjo in poštenostjo in je zdaj dober in uspešen samostojni podjetnik, ne dovoli, da ga obrekujejo in celo dolžijo kraje. Kot društvo bi tudi Moto veterani lahko računali na kakšen tolar iz občinskega proračuna, vendar Vili zatrjuje, da ne misli zajedati nikogar. Začetne stroške so poravnali ustanovitelji sami s pomočjo sponzorjev. V aktih kluba Moto veterani Šoštanj je zapisano, da želijo združevati voznike in ljubitelje starih motorjev, ostale motoriste, kakor tudi gojiti podmladek in dati poudarek vzgoji v cestnem prometu. V programu imamo sodelovanje na prireditvah v občini in izven nje, organizirano smo se

HROŠČA NI BILO

Bilo pa je veliko bahanja

Leto 2000 bo zabeleženo kot leto zapravljanja velikih milijonov dolarjev, mark in drugih valut.

Samo v eni noči, ki ji pravimo tudi nora ali najdaljša noč, se je potrošilo toliko denarja za petarde, rakete, ognjemete, da bi s tem denarjem rešili najmanj 10 let lakote otrok v Afriki. Pa še to je samo drobtinica. Ne gre samo za lakoto. Če pogledam samo primer Berlina, kjer je bilo toliko raket, da jih zaradi dima sploh ni bilo več videti. Na atmosfero in onesnaženje zraka smo pa itak pozabili. Skratka blišč in baharija po celem svetu, kar pa ni garancija, da ne bo še večjega nasilja in brezposelnosti, lakote, vojn in drugih neviščnosti. Zgražal sem se, ko sem gledal po televiziji ognjemet v Moskvi in imel v mislih uboge Čečene, ko niti na najdaljšo noč niso prekinili bombardiranja mesta Grozni. Pri sebi sem si rekel, da so še slabši kot fašistični diktator Hitler, ne glede na krutost druge svetovne vojne. Vsaj za božič in novo leto so za nekaj ur prekinili

ŽELEZNIŠKA POSTAJA V LETUŠU?

Saj ni res, boste rekli. Pa je!

Pa začnimo na začetku. Železnica (in potovanje z vlakom) je vse od srede prejšnjega stoletja, ko je prišla v naše kraje, budila pri naših ljudeh posebna čustva, saj ji je celo naš pesnik France Prešeren posvetil svoje pesmi. Cenen prevoz po železnici je tudi nižjim slojem omogočil, da so pogledali v svet in si tako širili obzorje. V sedanjem času hitrih in udobnih avtomobilov je potniški prevoz z železnico dobil nekaj nostalgичen pridih.

O vsem tem je najbrž razmišljal gospod Janko Pirnat, ko si je v Ljubljani ogledoval razstavljenjo železniško maketo avtorjev Milana Frankola in Karla Bonisegne.

Zakaj pa ne bi imeli železnice tudi v Letušu? se je vprašal. Hitro je z avtorjema makete sklenil dogovor in stekla so prva dela. Za namestitve makete so uporabili kar tri sobe v Gostišču Pirnat v Letušu, ki so prej služile kot klet.

Maketa železnice je v merilu 1:23 in je tako imenovana »vrtna«, torej ne sobna železnica. Med sobami so speljani tuneli in prehodi, tako da pelje vlak skozi industrijsko pokrajino, kjer je tudi rudnik z žičnico, mimo živalske farne in žage, mimo jezera in velikega gradu.

Maketa je podprta z računalniškim programom, ki preprečuje, da bi se tri kompozicije »preblizu« srečale, premika tirnice, prižiga signale itd. Lokomotive so posnetki resničnih lokomotiv in sicer lokomotiva za lokalne proge letnik 1893, tovorna lokomotiva iz leta 1906 in brzovozna lokomotiva, izdelana leta 1914 posebej za progo Ljubljana – Trst. Velika večina makete je ročno delo obeh avtorjev. Otvoritev smo imeli lani maja, od takrat si je maketo ogledalo res veliko ljudi od vsepovsod. Obiskalo nas je prek 100 avtobusov. Med obiskovalci so tudi

udeležili krvodajalske akcije, pomagali smo že družini pod Pohorjem, ki ji je pogorela hiša. V februarju imamo namen organizirati dobrodelni koncert ter sodelovati v očističevalni akciji, kjer bomo odstranjevali pločevino starih vozil, našteva Vili. In še to doda, da vabijo tudi mlade od štirinajst let dalje, ki bi prek Kluba veteranov imeli ugodnosti tudi pri AMD. Da mislijo s svojim delovanjem resno, so dokazali tudi s tem, da so člani slovenske veteranske avtomoto zveze.

Zakaj govorice in obrekovanja, Vili ne ve. Ker jih je slišal, želi dokazati, da ni želel ničesar slabega. Če v prejšnjem klubu niso prisluhli njegovim idejam, je pač ubral svojo pot. Mu je to za zameriti? Najbrž ne. Še vedno želi biti prijatelj vsem. V klubu Moto veteranov je zdaj že dvajset članov, sami resni in ugledni ljudje, ljubitelji starih motorjev in tradicije.

Tako je to. Smo s tem zapisom, ki je nastal na željo gospoda Pečovnika kaj rešili in pojasnili? Upajmo. Vendar je že tako, da vsak bere tisto, kar želi prebrati in verjame tisto, kar želi verjeti. Morda ne bi kdaj škodilo, preprosto pustiti ljudi na miru. Saj poznate strpnost do drugače mislečih.

MiKo

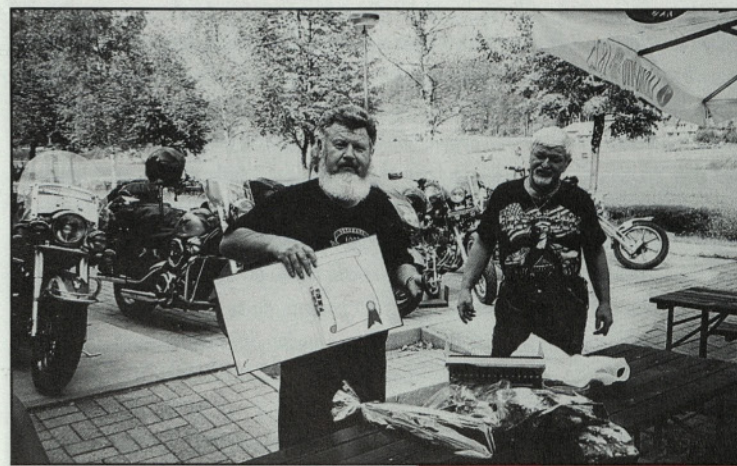

Foto: MiKo

boj. V mislih sem imel matere ruskih in čečenskih vojakov, ki so trepetale za svoje sinove. Prepričan sem, da tem materam ni bilo do ognjemetov v Moskvi ali v drugih mestih Rusije. Pri tem pa sploh ni za pomisliti, kako slabo živi ruski državljani.

Tudi Slovenija ni nič boljša. Bahamo se navzven, pri tem pa ne pomislimo, da kar veliko družin živi na robu preživetja. Nihče se ne vpraša, ali je bilo res potrebno glede na naše razmere vreči v zrak toliko denarja v obliki raket in ognjemetov. Po vsej verjetnosti bi s tem denarjem zgradili še eno Posočje, če pa že ne to, bi rešili streho nad glavo vsaj tistim, ki živijo v kontejnerjih, kar je prava sramota.

Uganka je tudi, od kod denar za ognjemete. Ali je to denar davkoplačevalcev? Ne verjamem, da so župani po Sloveniji plačali iz svojih žepov. Tudi naša dolina ne skopari z denarjem v te namene. Smo kar pri vrhu glede števila ognjemetov. Prav zanima me, ali se bo kateri od organizatorjev spomnil, da bi bil denar bolje naložen, če bi šel za pitno vodo v Vinski gori kakor za ognjemet. Vesel sem, če sem kaj doprinesel k vašemu razmišljanju in vas vzbudil k humanosti in manj k bahariji.

Ivan Ojsteršek
Šoštanj

tujci, saj stoji naše gostišče ob cesti, po kateri potuje mnogo izletnikov in turistov v Zgornjo Savinjsko in Logarsko dolino. Zdelo se mi je prav, da svojo gostinsko ponudbo popestrimo še s čim zanimivim. Tako pravi Janko Pirnat, ki pa že snuje nove načrte za še kakšno izboljšavo.

Ogled je zlasti primeren za družine z otroki, zato tudi vstopnina 400 SIT velja za družino, ne pa za posameznega člana. Morda ne veste, kako bi preživeli praznični dan skupaj z družino? Napotite se v Letušu! Uživali ne bodo le otroci, tudi odrasli bodo gotovo navdušeni.

Marija Lebar

ZUP ZA ZAČETEK

Svet še vedno obstaja, torej konca, ki si ga nekateri že kar želijo, še ni bilo. Preroki si zdaj izmišljajo nove datume sodnih dni. Evforija okoli okrogle letnice se je polegla in kakšne posebne po-praznične depresije ni čutiti. Tudi računalniškega hrošča z imenom Y2K ni bilo zaznati, čeprav je strah pred njim močno vplival na svetovne finančne borze. Lep dokaz za to, da s svojimi mislimi (strahovi, pričakovanji) vplivamo na prihodnost. Zato je tako pomembna optimistična in pozitivna naravnost naših misli, saj si z njimi oblikujemo usodo.

Pravzaprav so prazniki minili čisto povprečno glede na predhodna praznovanja. Če poskušam izluščiti kakšno posebnost, lahko izzamem le meni nerazumljivo METANJE PETARD, katerih prodajo bi bilo, vsaj po moje, potrebno prepovedati. Sicer razumem radovedne otroke, ki jih strah in pokanje tako privlači, manj pa razumem njihove starše, da ne poskušajo usmeriti svojih otrok v kaj bolj ustvarjalnega in manj neumnega. Druga značilnost letošnjega praznovanja pa je tudi časovna relativnost velikega trenutka, ki ga označuje pokanje šampanjcev. Bolj kot kdaj koli prej, smo se zavedali komunikacijske povezanosti ljudi po vsem svetu, ki so v zamiku po eno uro dvigali kozarce, med tem, ko smo jih ostali lahko spremljali prek televizije, interneta, telefona in jim hkrati čestitali po e-mailu, GSM-u (SMS sporočilo) ali navadnem telefonu.

Nekateri so to relativnost časa poskušali ujeti s potovanji skozi več časovnih pasov ter tako po večkrat dočakati težko pričakovano leto 2000. Ob tem smo nekateri razmišljali tudi o času, ki je po naravi zvezna funkcija (ne skače po eno uro) oziroma o večni potrebi, da ČAS ujamemo v umetno ustvarjene koledarje in dogovorjene časovne pase. Da človeštvo tudi pri tem ni usklajeno, se kaže skozi različne datume, ki jih praznujejo posamezne verske skupnosti. Čas pa neusmiljeno teče in teče, vedno v isto smer, ne oziraje se na različne koledarje in ure. Zadnje ugotovitve uglednih strokovnjakov, teoretikov in znanstvenikov (prisotni so bili tudi slovenski fiziki) pa zagotavljajo, da bo čas še naprej tekkel le v eno smer in sicer NAPREJ. To pomeni, da so časovni stroji le plod naše domišljije in da, vsaj v našem vesolju, realno niso možni. Spustimo se torej v sedanost, na realna domača tla in poglejmo, kaj nas čaka v BLIŽNJI PRIHODNOSTI.

Kot najpomembnejši dogodek v zvezi z urejanjem občinskega prostora bo vsekakor sprejem dolgo napovedovanega PROSTORSKEGA PLANA, ki po desetih letih spet na novo opredeljuje status zemljišč. V glavnem gre zato, da bo kar nekaj lastnikov zemljišč pridobilo nova zazidljiva stavbna zemljišča. Žal bo status zemljišč nad tako imenovano JAMO ŠOŠTANJ ostal nespremenjen. Razloge za neuspešno pogajanja je zaradi nedorečenega pravnega sistema težko jasno analizirati. Jasno postaja le dejstvo, da je največ odvisno od interesov vplivnega velenjskega premogovnika. Slednji se z izgovarjanjem na državo kot večinsko lastnico, spretno spreneveda in tako izogiba lastni odgovornosti.

O moči in vplivu PREMGOVNIKA VELENJE priča tudi dejstvo, da je Velenje uspelo dobiti sedež republiške Direkcije za rudna bogastva. Le-ta bo po novem Zakonu o rudarstvu, ki je prav tako napisan s sodelovanjem, da ne rečem kar po meri premogovnika, v imenu države podeljevala koncesije za izkoriščanje premoga, ki leži pod Šoštanjem. Ker je podelitev dovoljenja za izkoriščanje vsaj posredno povezana z občinskim planom, je razumljivo, da premogovnik poskuša ohraniti veljavnost starega plana bivše občine Velenje vsaj do podpisa nove koncesijske pogodbe, ki jo zahteva Zakon o varstvu okolja in ureja nov ZAKON O RUDARSTVU (rok za oddajo vloge poteče 28. 01. 2000).

Ne glede na trenutni neuspeh občine Šoštanj pa menim, da mora boj za zmanjšanje pridobivalnega prostora JAME ŠOŠTANJ ostati stalnica šoštanjske politike, neodvisno od trenutne lokalne oblasti oz. župana, saj gre za vitalni interes celotne občine. Upam tudi, da ne bo vse prepuščeno le občinski upravi, ki glede na izjave njene "šefice" ne zbujajo veliko zaupanja. V mislih imam seveda pisanje direktorice občinske uprave, da naj ljudje pišejo le o stvareh, o katerih so "studirali". Potemtakem seveda tudi jaz nimam pravice pisati o "jami Šoštanj", saj o njej lahko razmišljajo le "diplomirani knapi". Morda ima v tem primeru celo prav? Nedvomno pa nima prav, ko govori o tolmačenju Zakona o upravnem postopku (ZUP s kratico). Le tega imajo pravico tolmačiti vsi državljani (tudi tisti, ki niso pravniki), ne glede na izobrazbo.

Namen ZUP-a, ki je vsebinsko bolj ali manj enak že od avstro-ogrske države, je urediti način komuniciranja med posameznim državljanom in uradnimi osebami (občinski uradniki, tudi če so pravniki, so le uradne osebe), ki se morajo obnašati v skladu s tem zakonom. V primeru konflikta, pa, hvala bogu, ne odloča nekdo, ki je "studiral" pravo, pač pa cel sistem stopenjsko organiziranih pritožbenih organov, katerih veriga se lahko konča tudi na evropskem sodišču. Kupite si torej izvod novega ZUP-a in se poučite o svojih pravicah in dolžnostih, še zlasti, če niste pravniki.

Edi VUČINA

ŠOLSKE

novičke

RAD BI NAREDIL NEKAJ ZATE

Nekaj dni pred vstopom v novo tisočletje, natančneje 23. decembra, smo na OŠ Bibe Roecka v Šoštanju na široko odprli vrata naše šole in povabili medse starše in vse ostale, ki so si želeli ogledati, kako poteka šolsko delo danes in kako preživljajo dopoldneve njihovi otroci. Dan odprtih vrat, ki smo ga - glede na bližajoče se praznike naslovili *Rad bi naredil nekaj zate*, ni bil čisto navaden šolski dan.

Z delom smo pričeli izjemoma v popoldanskem času, da bi si naše ustvarjanje ogledalo čim več staršev. Skupaj z učitelji, ki so usmerjali in vodili vnaprej dobro pripravljene dejavnosti, smo bili učenci od 1. do 8. razreda zelo aktivni in prizadevni na številnih področjih, cilj vseh naših dejavnosti pa je bil poleg želje po znanju in druženju predvsem ta, da bi bili naši starši zadovoljni in bi jim z malimi pozornostmi ter dobro voljo polepšali praznične dni.

Vas zanima kaj vse smo počeli ta dan? Za vse tiste, ki ste zamudili enkratno priložnost, da bi videli na delu številne nadobudne ustvarjalce, bom v nekaj stavkih opisal takratno dogajanje na šoli, a vzdušja, kakršno je vladalo, verjetno ne bo moč pričarati.

Prvošolčki so pridno izdelovali snežake iz papirja, vate in drugih materialov, drugošolčki pa so naredili voščilnice in darilne vrečke za starše, da pa so že pravi mojstri barv so dokazali s svojimi stvaritvami na oknih učilnic. Trud obojih je bil poplačan z obiskom Dedka Mraza in z radostno zimsko pesmijo. Tudi učenci 3. in 4. razreda so bili v predprazničnih dneh z mislimi pri svojih najdražjih - zanje so izdelovali darilne etuije, v katere so spravili čudovito poslikane svilene rutice, oblikovali svečnike, mošnjičke iz usnja, rdeče škorenjčke, v katerih naj bi Božiček pustil svoj dar, in še marsikaj zanimivega. Petošolci so napravili čisto posebne koledarje iz usnja v obliki kužkov, pa darilne škatlice, vrečke... V 6. razredu so učenci izdelovali razne okraske za novoletno jelko, mala presenečenja za svoje starše, izdelali pa so celo zanimivo brušuro o tem, kaj bi v bodoče še lahko postorili v Sloveniji. Sedmošolci so slikali na vaze in svilene rute, krasili jelko, izpeljali humanitarno akcijo za otroke potrebne pomoči, za katere smo zbrali sladkarije, igrače, rekvizite, knjige... in jim poskušali polepšati praznike. Osmošolci smo bili razdeljeni na več skupin - v gospodinjski učilnici smo pripravili dobrote, s katerimi smo pogostili obiskovalce, v telovadnici smo pokazali vse naše motorične sposobnosti in športne spretnosti, v računalniški učilnici smo oblikovali voščilnice za starše, v slovensko-angleški literarni delavnici pa

Foto: Miko

smo primerjalno predstavili praznične običaje ter jedi pri nas in v Angliji. V šolo smo povabili tudi starostnike, ki so nam pokazali, kako so znali v svojih časih polepšati praznične dni, za kar smo jim iz srca hvaležni in upamo, da se bo njihovo bogato znanje preneslo na mlajši rod in se ohranilo. Čisto na koncu smo v avli šole pripravili kratek program. Zapel je šolski pevski zbor, dve učenki sta predstavili nekaj najbolj domiselnih čestitk iz skrinjice želja, gospa ravnateljica Vida Rudnik pa se je zahvalila številnim zbranim in jim zaželela vse najlepše v prihajajočem letu.

Matjaž Verbič, 8.b
OŠ Bibe Roecka Šoštanj

PREDPRAZNIČNI DAN ODPRTIH VRAT

Družina. Božič. Leto 2000. Tri teme, ki so se 23. decembra prepletale v programih oddelkov od prvega do osmega razreda. Ko si stopil v šolo, so te prevzeli na poseben način okrašeni hodniki, radoživ učenci in sproščeno klepetanje staršev. Povzpel si se po stopnicah prav do vrha stavbe. Na levi okrašena jelka, na desni odprta vrata za starše. Kot da bi te nekaj popeljalo v vrtnice rajanja, si se znašel na svojem mestu. Spretno roke sedmošolk so postregle s slaščicami in ti podarile prijeten nasmeh. Zvoki božične glasbe, pogledi na okrašeno drevesce, pod katerim so se šopirila raznobarna darilca. Tudi risbico svoje družine si lahko opazil...

Uvodne Barbarine besede. Na oder sta prišli Ana ter njena babica, gospa Hliš. Njune besede o praznovanju božiča nekoč in danes so segle do slehernega ušesa. Tišina prostora je poudarjala izredne trenutke. Oči so izdajale navdušenje nad povedanim. Godček klarinet je zaigral pesem Šala in vse se ti je zdelo čudovito. Sledile so minute sprostitve, smejal si se ob smešnicah o družini.

Prizorčka iz družinskega življenja sta te popeljala v vsakdanjo resničnost. Zamislil si se, ko je Jure prebral, kakšnih staršev si želijo učenci 7.c razreda.

Maja krasi božično drevo, se je glasil prvi verz pesmi, ki jo je deklamiral Iztok. Igorjevo brenkanje na kitaro je prebudilo nekaj nežnosti.

Saša in Rok sta spretno vodila tekmovanje med starši in učenci. Spraševala sta o družini, božiču ter novem letu. Še zaplesati si moral, če si hotel zmagati. Tokrat je sreča zmagovaljiva žarela v očeh staršev.

Ob glasbi, ki se je dotaknila src, so se v rokah vseh navzočih odpirala skrivnostna darilca. Kakšno navdušenje! Voščilo... Ob zborovski pesmi so se zaprla vrata predprazničnega vzdušja.

Družina. Božič. Leto 2000. Tri teme, ki so se prepletale tudi v domačem ognjišču...

Učenci 7.c in razredničarka Vlasta Črešnik
OŠ Karla Destovnika Kajuha Šoštanj

NAROČILNICA

NAROČAM MESEČNIK LIST OBČINE ŠOŠTANJ

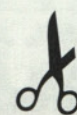
IME _____ PRIIMEK _____

NASLOV _____

LETNA NAROČNINA 1000 SIT

NASLOV: LIST OBČINE ŠOŠTANJ, p.p. 4, 3325 Šoštanj

Izdaja: OBČINA ŠOŠTANJ • Naslov: Trg bratov Mravljak 7, p.p. 4, 3325 Šoštanj • tel.: (063) 883-001, 40-310 • Odgovorna urednica: URŠULA MENIH • Uredništvo: JOŽICA ANDREJČ, IDA JELENKO, PETER RADOJA, PETER TURINEK, EDI VUČINA, BRANKO VALIČ • Oblikovanje: MARKO MARINŠEK • Lektoriranje: URŠULA MENIH • Tisk: TISKARNA VELENJE d. d.

Tiskano na recikliranem papirju